

MÜCADELE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL, 10 Ekim 1992 Sayı: 15

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Şehitlerimizimizin cenazesi nasıl kaldırılır öğreteceğiz

- Gecekondu emekçileri, işçiler, memurlar, analar, iselliler şehitlerimizi "Devrimci Sol Gerillalar Ölümsüzdür" sloganlarıyla toprağa verdiler. Polis her zamanki gibi cenaze törenine saldırdı. 94 kişi gözaltına alındı. Onlarcası yaralandı.
- Oligarşi devrimcilerin cenazelerine saldırarak, "gerilla yalnızdır", "halk desteği yoktur" görüntüsü yaratmaya, halka "Gerillaya sahip çıkmayın." mesajı vermeye çalışıyor. Boşuna uğraşıyorsunuz. Cenaze törenlerinde eştiğiniz teröre ve tüm demagojilerinizle rağmen halk şehitlerine sahip çıkıyor. Gerillanın yanında olduğunu gösteriyor. Bunu hazmedemiyorsunuz. Korkuyorsunuz. Ne "deniz kurutabilecek" ne de gerillayı yok edebileceksiniz.
- Şehitlerimiz bizimdir. Onları sizin kanlı ellerinizle bırakmayacağız. Saldırısanız da, cenazelerimizi kaçırsanız da, aileleri tehdit etmeniz de ne bizi susturabileceksiniz, ne de cenazelerimizi orada bırakabileceksiniz. Gerillaların cenaze törenleri nasıl olur size öğreteceğiz.

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşıalım

Emperyalizm Ortadoğu'da yeni "düzenler" çevirmeye devam ediyor. Kuzey Irak'ta ABD'den icazet aldıktan sonra tek yanlı bir federasyon ilan eden Barzani ve Talabani ittifakı, hiç vakit kaybetmeden Kürt ulusal hareketine karşı saldırıya geçerek, borcunu ödüyor, emperyalizm ve onun güvenilir işbirlikçisi Demirel hükümetinin "aferin"lerini alıyor. Barzani-Talabani ittifakının bu tavrı, milliyetçiliğin pragmatizminin acı örneklerinden biridir. Bu örnek, Kürt ulusal hareketi için de düşündürücü olmalıdır. Bugün Kürt halkının kurtuluşu emperyalizme ve bölgedeki işbirlikçilerine karşı sınıf pusulasıyla savaşı yükseltmekten, dostla düşmanı birbirinden kalın çizgilerle ayırmaktan geçiyor.

Namlular halkın üstünde ŞIRNAK'TAN SONRA KULP...

- Oligarşinin "Şırnaklaştırma" politikası devam ediyor. Oligarşi, bütün düzen güçlerinin "ulusal mutabakat"ı ile kirliliği savaşı tırmandırıyor. Kulp'ta üç gün boyunca tankla, topla, panzerle ateş altında tutulan halk, ilçe merkezini boşalttı. Düzeni bu ölçüde pervasızca saldırmaya iten, gerilla mücadelesinden duyduğu korkudur. Oligarşi, gerilla mücadelesini bastırmak bir yana, yeni gerilla odaklarının gelişmesi karşısında "denizi kurutmak", yani gerillayı tabansız bırakmak için halka saldırıyor. Katliamlara "zafer" çiğlekleri atanların "kazandıkları" halkın öfkesinden başka bir şey değildir. Onların sonunu getirecek olan da bu öfke seli olacaktır.

MERHABA

Ülkemizde DGM savcılarının bir kulağı hep MGK toplantılarına, iktidar kulislerine çevrilmiş. Muhtıralara, darbelerle, sıkıyönetim ve olağanüstü hal uygulamalarına önce büyük bir ustalıkla onları uyum göstermiş hep DGM savcılarını bu gelenegin en sadık uygulayıcıları olduklarını bir kez daha kanıtladılar. MGK kararlarıyla birlikte, son sayımız adalet fukarası DGM savcılarının kararlarıyla toplandı. DGM savcılarının sosyalist basına karşı ağır işleyen yargı mekanizmasının en hızlı çalışanları oluyorlar. İlahiyanız emretti, uyguluyorsunuz! Gerçekleri yazdığımızı ve sizlerin bundan rahatsız olduğunuzu biliyoruz. Çünkü gerçekleri yazmamızdan MGK rahatsız oluyor. Zaten "Aman toplantınız" kaygısıyla yazmıyoruz. Türkiye halklarına ve gerçeğe olan saygımızla yazıyoruz. Ve içimizdeki olan saygımız yok etmeye hiçbir güç yetmez.

Gazetemize yönelik saldırılar, sadece toplantı kararlarıyla kalmıyor. Muhabirlerimiz, çalışanlarımız polis boy hedefi olmaktan kurtulamıyor. Geçtiğimiz gün-

lerde Beylerbeyi ve İçerenköy'de infaz yetkileri tarafından katledilen Makbule'nin

Sürmeli ve Kayhan Tazeoğlu'nun Gazi Mahallesi'ndeki cenaze törenleri sırasında polislerin teröründen biz de payımızı aldık. Cenazeyi izleyen muhabirimiz Murat Özdemir gözaltına alındı. 15 gün gözaltı süresi alınan muhabirimiz işkence altında tutuluyor. Demirel "Onlar gazeteci değil militan" diyor. Biz tekzip etmiyoruz. Burjuva basının satılmış kalemleri gibi yazızmin ve TC'nin taşeronluğunu üstlemediği, gazeteciliğimizi de militanca yapmaya çalışıyoruz.

Infaz mangaları aralıksız çalışıyor. Cetelesiz vuruyor, katlediyor. Bununla iyetçi politikaların gideceği yerin çıkmazda kalmıyor, devrimcilerin cenazeleri yerde, kimsesiz kalsın istiyor. Hayır, cenazelerimiz sahipsiz, orta yerde kalmayacak, buna izin veremeyeceğiz. Şehit-

rimizin cenazelerini kaldırmamıza engel olamayacakları gibi, onlara devrimcilerin cenazelerini nasıl kaldırılır göstereceğiz.

Yoldaşlık, devrimci ilişkilerin güzelliğini, sevgiyi, saygıyı, dayanışmayı, paylaşmayı ve kolektivitimizi anlatıyor. Bu hafta sayılarımızda aynı yola baş ko-

mluk Kürdistan'da Şımak politikasını sürdürüyor. Yakılan yıkılan, topa tutulan halkın göçe zorlandığı Kulp'a kimse sokuılmuyor. Muhabirimiz milletvekillerinden, sendika ve DKÖ'lerden oluşan he-

yette Kulp'a girdi. Devrimcileri, ulusal hareketi taşeron- olduğuna, emperyalizme karşı mücadele etmeden halkların kurtuluşunun sağlanamayacağına vurgu yapıyoruz.

"Huzur" için K.Armutlu'ya polise birimlikte terörü sokanlar, şimdiki halkın evlerini başlarına yıkmaya hazırlanıyorlar. K.Armutlu'ya terör sokan polisin amacının, yıkımlara karşı direnişi kırmak olduğu bir kez daha anlaşılıyor. K.Armutlu halkı "evlenimizi yıkımmayacağız" diyor. Armutlu halkının sesini duyuruyoruz.

CHE GİBİ OLSUNLAR

Che yeni insan. Tüm halkların davası uğruna kanını hemen cömertçe akıtmaya hazır enternasyonalist. "*Devrimci savaşılarımızın, militanlarımızın, insanlarımızın nasıl olmasını istediğimizi açıklamamız gerekirse, hiç duraksamaksızın yalnız şunu söylemeliyiz: Che gibi olsunlar!*" (Fidel Castro)

Che Guevara'yı,
25. ölüm yıldönümünde
saygıyla selamlıyoruz

BÜROLARIMIZ

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti.
Adına: Gülten SESEN
Yan İleri Müdürü: Namık Kemal ÇİBAROĞLU
Yürütme ve Yazma Adresi: Dündürek Mah. Terzihane Sok. Kaleiçi'nin 11. Katı Sultanahmet/İst
Tel: 51884 17
Fax: 516 24 14
Baskı: Serfer Matbaacılık
Fiyatı: 7.000 TL, Almanya 3 DM.
Fransa: 10 FF, İngiltere: 3 £
Hollanda: 3 FL, İngiltere: £ 1
Abone Konuları
Yurtici Abone:
6 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık 85 DM,
1 yıllık 170 DM.
Hesap No: Gülten SESEN T. İş Bankası
Akıncı Şubesi 1002 30420 951718

Adana: İsmet Cad. 7. Sk. Karayolları arkaası Otkan Apt. 47/A Kat: 1
No: 10748-Fax:519725
Ankara: Marmara Sk. Kırım Apt. No: 12/17 Şişhane T:6-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacılar Mah. Kandıralı Sk. Şişhane Apt. No: 8/408 Tel: 24 47 80
Beşiktaş: Torkul Çırtı Meşalesi, Çırtı İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İsmet Çırtı, Çırtı İşhanı Kat: 3/30 Tel-Fax: 18389
Elaşık Çırtı Mah. Hürriyet Cad. Etkilerler İşhanı No: 108K/2
Tel: 24519
Etiler: Dikilitaşlı Cad. Çerhan İşhanı No: 1 Kat 2 K.M.2
431*İht. Etiler/Sarıyıldız Kat:122 Tel-Fax:311 444
İzmir: 440. Sk. Beşik İşhanı No: 6/7 Kat:2 Tel: 809 311
Kocaeli: Kağıt Kambeli İşhanı Kat: 2 No: 23 Tel: 175 25
Kocaeli: İnkilap Cad. Hız Sentez Sk. Demiryolları Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Kızılkaya Mah. Alayevin Kardeşleri Sk. Kat: 2 No: 208 Tel: 10 30 77
Mahmut: Park Konağı İşhanı Kat: 4 No: 123122 Tel: 2170 62
Samsun: Kule Mah. Akşamlar Geçidi/Çırtı İşhanı No: 13 Kat:3 Tel: 35 59 81

Sivas: Suluçay Mah. Belediye Sk. Şenyeri Sitesi No: 508
Tel: 22 20 22
Tatlıca: Çırtı Mah. Uzun Sk. Kızılkaya Çırtı Kat: 3 No: 80
Tel: 26 10 70
Tatlıca: Mithatpaşa Mah. Otluk Cad. İhtiyaç Sk. Ören-Yeniler İşhanı
No: 11 Tel: 5189
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Otluk Sk. Kaşık Paşası No: 14 Kat: 2

Amsterdam: Kinkersmaat 48 BG1053 DVA/Amsterdam/Niederland
Tel: 0031/20/68 31 058
Athina: Anonon Vianteron No. 5 Kantonon Square-Athen
Frankfurt/Kasernenstr. 1a 6000 Frankfurt 90
Tel: 49/69/77 89 00
London: 52 Park View Estate Collins Road London N1 5 2UB
Tel: 0044/71/92 34 138
Paris: 38 Rue Dilauf/Ök. 75010 Paris/Fransa7
Tel: 0033/1/47 70 05 90
Zürich: Guemeter Str. 24 8005 Zürich

MÜCADELE

• ABD işlerin "demokrasile" halledilmesini istedi 3

• Kulp da şimdi Şırnak 4-6
Şırnak'tan sonra Kulp'a da saldırı olacağı, yeni Şırnaklar yaratarak kirlili savaşını sürdürüyor.

• Devlet Kürdistan'da batıya doğru gidiyor 7
Devletin Kürdistan'da çözüm olarak seçtiği terör yöntemi, daha büyük çözümlerle beraberinde getiriyor.

• Armutlu hedef, sırada diğer gecekondular var 8
Devrimcilerle halk arasındaki bağ, güven temelinde, şehitlerin yarattığı gelenekler üzerinde şekillendi.

• Kayhan ve Makbule'nin cenazelerine polis saldırdı, halk sahip çıktı. 9
Yargı kimindir, infaz hakkı kimindir ve devrimcilerin cenazeleri nasıl kaldırılır, size öğreteceğiz.

• Kontrgerilla Buca'da işbaşında 10
Devrimcilerle karşı yok etme savaşının sürdürüldüğü bugün, bu saldırı tüm cezaevlerini tehdit ediyor.

• Direnmek namusumuzdur 11

• Savaşımızı yoldaşlık ilişkilerimizin gücüyle yükseltiyoruz 12-14
Yoldaşlık aynı davayı savunmaktır, dava adamıdır. Birlikte mücadeleler, kolektif bir parçası olabilmektir.

• DEV-GENÇ'imiz 23 yaşında 15
• Düzen enflasyon müptelası 16
Düzenin kapıdağı çokimden kendini kurtarma şansı yoktur.

• Haber/Yorum 17-19
• Uşak basın 20
Burjuva basın, oligarşinin elinde duymayan kulaklar, görmeyen gözler, dumura uğramış beyinler yaratmaya yarıyor.

• Angola emperyalizmin yürütmesine giriyor 21
Liberalleşme ve pazar ekonomisine dönüşle birlikte, Angola adım adım emperyalizmin yürütmesine girdi.

• Kültür/Sanat 22
Emperyalizmin kültür hegemonyası, ulusal kimliğe ve devrimci değerlere sahip halkların örgütü mücadeleyle yok edilecektir.

• Bize ölüm yok 23

"Yeni dünya düzeni'nin kapıkulları

Türkiye'nin kalburüstü takımlarından biriyle maç yapmak üzere, ABD'nin beşinci sınıf futbol takımlarından biri Türkiye'ye gelir. Takımın gelişinde neredeyse yollara halı döşenecektir. Türkiye'nin cumhurbaşkanı da ha maç başlanmadan on beş dakika önce şeref tribününde hazır ve nazırdır. Oysa o hep maçlara başladıktan on beş dakika sonra gitmeyi alışkanlık haline getirmiştir. O ve onların kanıları, çocukları gecekliklerinde uçakları içindeki yolcularla beraber peronda bekletirler. Bir sanat gösterisi olsa, sanatçılar sahneye, seyirciler koltuklarında, o ve onun gibilerini örneğin bir yarım saat bekletirler, daha doğrusu bekletilirler.

Bir Cumhurbaşkanı düşünün ki, ABD başkanının kendisine bir telefon etmesini "Bush bana telefon etti" diyerek övünç vesilesi yapıyor. Bu adam Bush'la görüşmek için davet edilmedi beklenmez, cebinden parasını verir, bir Amerikan şirketiyle ABD'ye uçar, orada onu havaalanı görevlileri ya da belediye memurları karşılar. Kendi parasıyla gider otele kalır. Bu böyle olur, ama eğer Bush Türkiye'ye gelirse, on milyonluk İstanbul şehrinde hayati durdurulur. Yollar yalnızca "Başkan'a ayrılır. Onu Dolmabahçe Sarayı'nda yatırır, tuvaletini altından yapanlar. O çok övündükleri tarihlerine bu kadar saygıyan vardır.

Bu sömürge kültürüdür. Bu ülkede ve bu ülkeye benzeyen bütün ülkelere de medyanın, partilerin, devletin kilit noktalarının, eğitim sektörünün, iş dünyasının benzeri pek çok yerin başında sömürge kültürünün bu uşak ruhlu öcücüleri vardır. Onlar için ABD pasaportu kilise papazlarının isa heykelleridir. Örneğin eğilimden, hac çıkarmadan geçemezler. Asaletensarlar bile, yan yana olmak büyük mutluluktur onlar için.

Milliyetçi geçinirler. Ulusal onur denen şeye sahip olmayan bu adamlarda, milliyetçiliğin zerresi yoktur. Sahte milliyetçiliklerinde yoksul Kürt köylüsü için zulüm vardır, işçilerin, öğrencilerin, memurların tepesinde estirdikleri terör vardır.

Bu ülkede insanlar bir bildiri için, derneklerinin bir gün daha fazla açık kalması için, örneğin 1 Mayıs'ta işçi bayramını kutlamak için, okullarda, üniversitelerde, yurtlarda öğrenciler bir kırırntı demokratik hak için, kendi andilinde türkî söylemek için on yıllarca mücadele ettiler; bu yüzden işkence gördüler, hapislerde yatırlar, öldürüldüler, vuruldular, işlerinden, okullarından, topraklarından oldular. Onlarca yıl ve çekilen buca eziyet biraz olsun özgürlük ve demokrasi için yetmedi.

Yetmedi fakat, Türkiye'nin Dışişleri Bakanı, Amerikan patronlarının, Avrupalı patronlarının önüne çıkıp, başı önde suçlu bir çocuk gibi hesap verdi, fazla değil tam on beş dakika içinde Amerikan patronlarının "demokrasi olsun" emirlerine "Olur efendim, hemen hazırlanz" dedi. Mesele Amerika'dan yollanan bu demokrasi değil. Amerikan bantrolü bu demokrasiyi tanıyor. Mesele Türkiye'deki köle ruhudur. Sömürge kültürünün bu berbat kokusu sinmiş her köseye. Darbe kokusu alınır, darbe tar-

tışılman içerisinde kuyrukları tutuşanlar, telaşa kapılanlar, Amerika'dan yollanan "demokrasi" sinyallerine bakıp rahatladılar. Uzun kahramanlık gösterilerine giriştiler. Faşizmin bu gelinçik ççekleri ülkede esen terör karşısında yerlere kadar eğilmişken, şimdi Amerikan neonlarında güneşi görüp başlarını kaldırarak gülümsebilir.

Ekimin başında ABD'nin Saratoga uçak gemisi, Türk Deniz Kuvvetleri'ne ait Muavenet muhribini füzeleriyle vurdu. Sonuç, komutan dahil 5 ölü ve harap olmuş bir gemi. Her iki gemi de hayali Sovyet düşmanına karşı savaş tabikati için oradaydı. Ne tuhaftır ki, bu hayali savaşta Türk muhribinin görevi, Saratoga'yı korumaktır. Anlaşıyor ki, Saratoga komutanları, koruyucuları fazla önemsememişlerdi. Kürdistan'da Kürt halkına yönelik katliamları yapan, konucuları evlerini dahi bombala-

yanları için bu bir talihlisizlik doğrusu. Saratoga komutanı kazadan önce bir basın toplantısı düzenlemiş, geminin ne kadar gelişmiş olduğunu uzun uza-ya ve göğüsünü gere anlatmıştı. İşte bu çok gelişmiş teknolojiye sahip ve hiç hata yapmayacak savaş gemisi nasıl olmuşsa "kaza" yapıvermişti.

Olayın daha kaza olup olmadığı anlaşılmasın, Türk yetkililer, Başbakan, Dışişleri Bakanı ve diğerleri "Aman ABD'ye bir kabahat bulmayın, olay bir kazadır. Kimsenin suçu yoktur." demeleriyle canlıraş bir şekilde ABD'yi savundular. Orta yerde 5 Türk denizcisinin cesedi dururken, onlar ABD düşmanlığı gelişmesin, ABD ile aramız açılmasın telaşına düşüler.

Onlar böyle yaptıkça, Türkiye'nin başına böyle "kazalar" daha çok gelecek. Körfez savaşında İncirlik büyük bir hevesle ABD'nin Irak'ı bombalaması için onun hizmetine sunuldu, incirlikten kalkan uçaklar Irak'a doğru yol alırken, Türkiye sınırları içinde kazasız belasız iş yapmak için bombaları köylülerin üzerlerine bırakırken, onlar da birer "kaza"ydı. 1962 yılında ABD ile Sovyetler Birliği arasında Küba'da bulunan füzelerle ilgili olarak çıkan ve her iki ülkeyi savaşın eşiğine getiren kriz sırasında Türkiye de masaya konuldu. Türkiye Türkiye'nin yöneticileri ve Türkiye halkları kendi üzerlerinde dönen tehlikeden habersiz, atom silahlarıyla vurulma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Ama sömürge kültürünün kapıkulları için bu son derece nor-

Yetmedi fakat, Türkiye'nin Dışişleri Bakanı, Amerikan patronlarının, Avrupalı patronlarının önüne çıkıp, başı önde suçlu bir çocuk gibi hesap verdi, fazla değil tam on beş dakika içinde Amerikan patronlarının "demokrasi olsun" emirlerine "Olur efendim, hemen hazırlanz" dedi. Mesele Amerika'dan yollanan bu demokrasi değil. Mesele Türkiye'deki köle ruhudur.

malı. Körfez savaşından yeterince zaman geçti. Şimdi anılar anlatılıyor. Savaşın "çöl aysı "Schvartzkopf" kitap haline getirilen ve yayınlanan anılarında, Suudi Arabistan'ın, ABD'nin Türkiye'yi "ıkna ederek" Irak'a önce Türkiye'nin girmesini istediğini yazıyor. Yeni öğreniliyor, Türkiye'nin Irak füzeleriyle vurulmasına ramak kalmış, Türkiye böyle bir noktadan dönmüş oluyor, ancak sesini çıkaran olmuyor. İş pişkince geçiştirilerek, geçmiş mazi oldu, geleceğe bakalım deniliyor. Gelecekte tehlike yine değişmiyor. ABD'nin kulu kölesi olunca, böyle olması da kaçınılmaz. ABD Irak'a karşı yeni saldırı hazırlıklarına başladığında, incirlik yine hareketleniyor, ama geleceğe bakalım diyenler, telefon başında emperyalizmin emirlerini bekliyorlar. Bu ülkede emperyalizmin dedikleri geçer akçe ol-du, daha çok "kazalar" yaşanacak. Bu köle ruhunun başka örnekleri var. Irak Kürdistanı'nda işbirlikçiliği meslek haline getirilen, ABD emperyalistlerine ve onun Ortadoğu'daki Çekiç Güç'üne dayanarak federe devletlerini ilan ettirler ve ardından ABD'nin ve Türkiye'nin emirlerini alarak Güney Kürdistan'daki yurtseverlerin kamplarını vurmaya başladılar. Onlar şimdi uşaklıkta ne kadar iyi olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlar. Çünkü kim daha fazla uşak, kraldan daha kralcı olduğunu gösterirse, Beyaz Saray'la telefon görüşmesi yapmaya ve oradan gelen talimatları uygulamaya hak kazanıyor.

Politikada Bu Hafta

ABD işlerin "demokrasiyle" halledilmesini istedi

MGK kararları üzerinde "ulusal mutbakat" sağlandıktan sonra, darbe tartışmaları da giderrek tavsadı.

Darbe tartışmaları bir yanıla MGK'nın kararlarının uygulanmasında önünün düzlenmesi anlamına geliyordu. MGK kararlarının uygulanması karşısında, darbenin gelebileceği merkezler "demokrasiye" ne kadar bağlı olduklarını dile getirdiler. Bu ülkede demokrasiçilik oyununun geleneğidir. Darbeciler, darbelerini de demokrasi için yaptıklarını söyleyecek kadar yitmişlerdir. "Yakup yıkaçağz, kimseye anlatamayacak, yazamayacağımız" diye özetlenebilecek MGK kararları bile, utanmazca demokrasiye hizmet diye yürütülmeye çalışılıyor.

Büyük patronun "demokrasi"nizle birlikte partileriniz, parlamentonuz, 4-5 yılda bir seçimleriniz olsun, işinizi sivillerle görün demesi karşısında diyebilecekleri fazla bir şey yok. Onlar da işlerini büyük patronun kitabına uyduruyorlar. "Yeni dünya düzeni" böyle gerektiriyor. İşlerini terörle görüyorlar; Şırnak gibi, Kulp gibi, şehirler, kasabaları yakıp yıkıyorlar. Cenazelere saldırıp 75 yaşındaki anaların coplarla kafasını patlatıyorlar. Ama hepsini de "demokrasi" altında ve "demokratikleşme" için yapıyorlar. Son zamanlarda "demokrasi" makayaları iyice döküldü. Bu Beyaz Saray'dan bile görülüyor. ABD'nin "demokrasi" tıccarları "kızıyordu". Dışişleri Bakanını avaklarına çağırıp azarlıyorlar. "Reform paketini geciktirmeyin, imajınızı bozmayın" emrini veriyorlar.

15 gün içinde "reform" paketi parlamentoya gelecek sözü alhyorlar.

Darbe fobisine kapılanlar, büyük patronun "demokratik" istemleri karşısında rahat bir soluk aldılar. ABD darbe değil "demokrasi" istiyor diye sevinçlerinden havaya uçtular. Bunu yazılarıyla herkese ilan ettirler. Öyle ya, bu ülkede "demokrasi" ye de, "cunta"ya da ABD karar veriyordu. Şimdilik rahatlılar.

ABD gerilla istemiyor. Hele halka yayılan ve kok salan gerilla hareketlerinden korkuya kapılıyor. "Terörizm" diye nitelendirildiği bu hareketlerin ne yapıp edip ezilmesini istiyor. MGK kararlarına yansıyan gerillanın suyunu kurutma politikasına bir diyebilecek yoktur. Bu noktada oligarşi rahatır. Efendisinin sözünü dinlemenin rahatlığıyla teröre sarılıyor. MGK pes peşe darbe olsa farklı olmayacak kararları sıralıyor. Bunda ters bir yan yok. ABD'ye ters gelen, oligarşinin vitrinini yenilemeyi, makaya tazelemeyi geciktirmiş olmasdır. "Demokratikleşme paketi" geç kaldı, yasalaştırıldı. ABD'nin sorunu, avucunun içindeki ülkelerin "demokratiklik" imajının bozulmaması ve yeni dünya düzeninin başına bir hal gelmemesidir. ABD'nin de oligarşinin de politikasının ana eksenini gerilla hareketlerinin yalnızlaştırarak boğulmasıdır. Çünkü emperyalizmin "yeni dünya düzeni" nin öndündeki en büyük engel, halkın sevgisini kazanmış, gönül bağı kurmuş gerilla hareketleridir.

Devrimci ve ulusal hareket bu politikayla yüz yüzedir. Bu politikayı bozmak için gerilla savaşını halkın içinde kökleştirmek ve halka yaymaktan başka yol yoktur.

**Önce Şırak Yasak Bölgeydi,
Sonra Cukurca, Şimdi de Kulp
Yasak Bölge**

Kürdistan'da giderek genişleyen yasak bölgeler zinciri oluyor. Devletin Kürdistan'ı yalıtma ve dünyaya kapatma politikasının bir parçası olarak, şu anda pek çok yerde zaten kırıntısı kalmış en temel haklar da askıya alınmış durumda. Gazetecilerin öldürülmesi, büroların basılması, toplantıların, görev yerinde gazetecilerin dövülmesi, tahdid edilmesiyle bu politika her türlü yönteme başvurularak uygulanıyor. Şimdi devlet, kimi yerlere gazetecileri de sokmuyor. Belirli bir anda kuşatıldığı, ya da saldırı içerisinde olduğu veya eylemden sonra girilmesini sakıncalı gördüğü yerleri süresi belirsiz bir şekilde yasaklar bölgesi haline getiriyor. Bu yasaklar bazen bütün bir şehri içermekle yetken, kimi zaman bir ilçeyi, kimi zaman bir köyü, kimi zaman da bir dağ parçasını içine alıyor. Halen Kürdistan'da girilemeyen, yasak ilan edilen birçok köy, kasaba ve bölge bulunuyor. Özellikle yakıplı yıkılmış pek çok köy girilemeyen yerlerin başında geliyor.

Kulp ilçesi de şu anda devletin kimsenin girmesine izin vermediği yerler arasında. Diyarbakır Valisi İbrahim Şahin, kendisiyle görüşenlere, "İlçeye giriş çıkış serbest, isteyen istediği yere gidebilir," diyor ancak, Kulp'a gitmeye kalkışanlar ilçenin girişinde özel timlerin yasak duvarına çarpıyor. Kürdistan'da kimin nereye gireceğine ve gideceğine kontrgerilla karar veriyor. Valiler görevleri gereği her şeyi olağan göstermeye çalışıyor. Kontrgerilla olağanüstülüğü dayatıyor.

4 Ekim günü kendi dediklerinin dışına çıkmayacaklarını bildikleri Milliye ve Sahab muhabirleri bile bölgeye sokulmadıkları gibi, özel tim tarafından bir süre sorgulandıktan sonra serbest bırakıldılar. Aynı gün bir milletvekili ve üç gazeteciden oluşan bir Alman heyeti de yasaklardan, gözaltından nasibini aldı. 5 Ekim günü ise yapılan bir açıklama ile gazetecilerin bölgeye girişini yeni bir emre kadar yasaklandı. Böylece devlet politikasını açıkça ilan etti.

**Silopi ve Nusaybin'de
Saldırıya Uğradı**

1 ve 2 Ekim günleri kontrgerillanın çeteleri Silopi ve Nusaybin'i kasıp kavurdu.

1 Ekim günü Silopi'de bir polis memurunun öldürülmesi, bunu yapmak için yetli oldu. Polisin zorla kepenk kapatması ile başlayan gerginlik, akşam saatlerinde elektrikliken de kesilmesiyle birlik te polis ve askerlerin ilçeye silahlı saldırıya dönüştü. Otomatik tüfeklerin eşliğinde top mermileri kullanıldı. Saldırı sırasında Silopi'de halk sığınaklara çekildi ama dükkanlar ve evler hasar görmekten kurtulamadı.

2 Ekim gecesi Nusaybin'in sınır tarafından askerlerin ilçeye ateş açmasıyla başlayan saldırı, ilçedeki asker ve polislerin sivil hedeflere yönelmeleriyle büyüdü. Telefon bağlantıları kesildi. Evlere yapılan baskınlarda çok sayıda kişi gözaltına alındı. Halkın geceyi sığınaklarda geçirdiği Nusaybin'de de ev ve işyerleri hasar gördü. Devlet topyekûn saldırıyı sürdürüyor. Nerede kendisine karşı bir şey geliyorsa, orayı toptan cezalandırıyor. "Yaparsanız yaparım" mesajını vermek istiyordu. Kiri savaşta halkı köyleri, kasabalarını, şehirlerini yakıp yıkmalarını istemiyorlarsa ulusal hareketin eylemlerine izin vermemeleri, onlardan uzak durmaları için uyarıyordu.

"Teröre karşı topyekûn mücadele şart. Bu bir psikolojik savaştır. Teröre karşı benden şahini yok. Kobraları ben aldım. Özel timi ben kurdurdum. Bunda yığınlık olmaz. Taviz yok. Ama terörle mücadele ile Güneydoğu meselesi aynıdır. Terörle Güneydoğu insanını ayırmalıyız. Ben federasyona karşıyım. Federasyon sanki oraya cenneti götürecekmis gibi söyleyenler var. Güneydoğuya gelirinden 20 misli yatırım yapılmış. Federasyon olursa yatırım olmaz. Bunu anlamak lazım."

3 Ekim günü Turgut Özal İş Dünyası Vakfı toplantısında böyle konuşuyordu. Özal'ın konuşması, devletin içerisinde "şahinler", "güvercinler" arayanlara verilen bir cevaptı. Özal kendisini "güvercin" gibi görenlere doğrudan cevap veriyordu ve üstelik "En şahin benim," diyerek böbürlenmeyi de unutmuyordu. "Kobraları ben aldım... Özal harp düzeninin alınmasını ben sağladım... Yüksek teknolojinin kullanılmasını ben gerçekleştirdim," derken "şahinlik" yanına giriyordu.

Sınırlar mücadelesinde düşmanı doğru tanımlayanayanlar, doğru politikalar üretmiyorlar. Özal birilerine "beni tanıyamadınız, doğru politikalar üretmediniz" demek istiyor.

Devletin niteliğini unutup, emperyalist bir devlet olarak niteler ve ardından emperyalist ülkelerdeki ayrılıktan burada aramaya başlarsan, önce Demireli olursun, sonra yeniden Özal'ı keşfedersin. Ancak hangi keşfi yaparsan yap, keşfetmenin sevincini yaşarken keşfettiklerin seni yalanlar ve her defasında seni reddeder.

Bugün devlet sadece partileri, medisi, cumhurbaşkanı, MGK'sı ile değil, basından üniversitesine, yaygısına kadar topyekûn savaş politikası çerçevesinde devrimci ve ulusal mücadeleye karşı, sivil halk dahil herkesi harekete geçirmeye çalışmaktadır. Onun tek bildiği var şimdi:

ezmek ve yok etmek. Kuşkusuz başaramayacak, ancak onu başansızlığa sürükleyecek olan şey koşulların doğru tahli ve buna uygun politikalar üretmektir. Yoksa faşizmin masasında "banışçı" gözümle" aramaksa bu politika boş çıkarılmaz. Faşizm adım adım mevzi kazanır ve savaş psikolojisini kendi lehine değiştirecek boşluklar yakalar.

Sınıfsal ve ulusal mücadele yükseldikçe, devlet daha da merkezileşerek kendini bu koşullarda daha hızlı harekete hazırlıyor. Son günlerde ulusal mutabakat için çırpınan basında yer alan "savaş kabinesi" gibi haberler bu hazırlıkları yansıttır. Demirel, hükümetten İnönü, Milli Savunma ve İçişleri Bakanlarını alarak, ordu komutanlarıyla birlikte böyle bir merkezleşmeyi hedefler bir tavır içinde. "Kürt realitesi" söylemini terk eden Demirel, bugün "Azınlık yoktur, herkes eşit haklara sahiptir," söylemiyle "Kürt realitesini" tanımamasının ikivüzlükten başka bir şey olmadığını da gösteriyor.

Bütün hatırları saldırıya geçen devlet her geçen gün yeni araçları devreye sokuyor, her geçen gün yeni adamlar atıyor. Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş "Teröristler saldırılarına devam ederlerse ölümleri 174 değil 1074 olur," diyerek terör tehdidinden sonra katliam tehdidini ele alıyor. Olağanüstü Hal Bölgesinde görev yapan subay ve astsubayların emsallerine göre bir yıl daha erken terfi ettirilme kararı da topyekûn saldırıya güç katmayı hedefliyor.

Devlet terörden başka bir şey bilmiyor ve bunu daha da yaygınlaştıracak adımlar atmaya devam ediyor. TBMM Milli Savunma Komisyonu'nda kabul edilen "Gönüllülerin askerlikten muaf tutulması" yasa tasarıları kontrgerillanın işte işine hizmet ediyor. Şimdi de sivil faşistlerin ulusal ve devrimci mücadeleye karşı "gönüllü" kışesi altında resmleştirilerek çatışmanın içerisinde sokulması planlanıyor.

Devlet, Kürdistan'a terör, katliam ve provokasyondan başka bir şey getirmiyor. İktidar Kürt-Türk düşmanlığını Kürt halkına karşı tehdit unsuru olarak kullanıyor.

ÖZAL: "Teröre karşı topyekûn mücadele şart. Bu bir psikolojik savaştır. Teröre karşı benden şahini yok."

GÜREŞ: "Teröristler saldırılarına devam ederlerse, ölümleri 174 değil 1074 olur."

DEMİREL: Topluğa başı kadar yerde devlet hakim olacaktı. Bana devlet cinayet işliyor dedirtmezmi niz

Sivil faşist çeteler devletin resmi "gönlüllü" hizmetlileri olarak görev yapacaklar, bu hizmetleri de askerlikten sayılacak ve ödüllendirilmiş olacaklar. Önümüzdeki süreç resmi ve sivil faşist terörün daha fazla iç içe geçtiği bir süreçte açılıyor. Sivil faşistlerin, ölen asker ve subayların cenazelerindeki gösterileri ve "gönlüllüğü" haykırışları bu gelişmeyle çıkışıyor. Kürt düşmanlığı yaygınlaşıyor, buna alt yapı hazırlanıyor.

Türkiye'nin pek çok bölgesinde bir taraftan devlet, bir taraftan da sivil faşistler özellikle Kürdistan'da öldürülen askerlerin cenaze törenlerinde Kürt düşmanlığı yaparak, bu cenaze törenlerini Kürtlere karşı bir saldırı hazırlığına dönüştürmek için her türlü taşkınlığı yapıyorlar.

Sivil faşistleri, devrimcilerin infaz edilmelerinde amigo olarak kullanılan kontrogerillerin infaz mangaları, şimdi de cenaze törenlerinde onlara halkı Kürtlere karşı kıskırtma görevi veriyor. Öteden beri polislin yapmaya çalıştığı bu tür provokasyonlar şimdi daha ciddi boyutlara ulaşmış. Herken her yerde bu tür cenaze törenleri bir provokasyon aracı haline getirilmeye çalışılıyor. Özellikle Ege ve Karadeniz bölgesinde bu provokasyon yaygınlaşmış, saldırılara gebe duruma gelmiştir.

Geçtiğimiz hafta içerisinde Trabzon'da, Trabzonspor'un maçından çıkarak cenazeye katılan bir grup "Türkiye Kürtlere Mezar Olacak" sloganlarıyla sokaklarda saldıracak Kürt aradı. Sivil faşistlere sloganları sivil polislerce atıldı. Cenazeye sivil faşistler "bozkurt" işörtleriyle katıldı.

Öte yandan asıl olaylar Muğla'nın Fethiye ilçesinde yaşandı. Kürdistan'da öldürülen bir askerin cenaze törenini bahane eden bir grup sivil faşist, Fethiye halkını Kürtlere karşı kıskırttı. Faşistler 20'lik gruplar halinde ilçede dolaşarak kimlik kontrolü yaptılar ve Kürt olduklarını tespit ettikten insanları dövdüler. Kürtlere ait iş yerlerini basma hazırlıklarına girişen faşistler, jandarma tarafından durduruldu. Kürtlere yönelik saldırılara sessiz kalan kaymakam ise olayları basit, sıradan iş kavgası olarak göstermeye çalıştı. Faşistlerin saldırılarından sonra Kürtlerin önemli bir bölümü Fethiye'yi terk ederken, Fethiye HEP ilçesi binasını kapattı.

Kürdistan'da insansızlaştırma politikası izleyen devlet, tüm Türkiye'de Kürtlere yönelik olarak saldırılarını sürdürmektedir. Kürdistan'dan sürgün edilen insanlar Türkiye'nin diğer yörelerinden de kovularak tahat durun yoksa yurtsuz kalırsınız" denilerek boyun eğdirilmeye çalışılıyor. Öte yandan bu şekilde devlet, Kürdistan'da ve Türkiye'nin diğer yerlerinde sürdürdüğü teröre destek arıyor. Ancak bu politikanın iki ucunun da keskin olduğunun farkında olan Demirel, Kürt-Türk düşmanlığını en azından simdilik yaygınlaştırmaktan çok, bunu Kürt halkına karşı tehdit unsuru olarak kullanıyor. Ulusal harekete destek vermenin ya da vermesiz sonuçlarına, birilerinin Kürt düşmanlığını kışkırtmasına katılanın diyor. Kürt halkını Kürdistan'da yasatılan terörle birlikte göçe zorlama Batı'da da farklı biçimde geliştirmeye çalışılıyor. Kürt halkı böyle bir psikolojiye sokulup mücadeleden yalıtılmak isteniyor, işte bu noktada Türk-Kürt kardeşliğini, dostluğunu sağlamak, ortak düşmanlarına karşı birliğini ve mücadelesini örgütlemek her geçen gün daha fazla önem kazanıyor. Milliyetçi politikaların haklarını verdiği zararlar daha açık ve somut görülüyor.

Mücadele

Kulp'taki olayları izlemek üzere Diyarbakır, Karu, Sendikaları Platformu temsilcileri, Alman Barolar Birliğinden temsilciler, Diyarbakır İHD temsilcileri, bizim de içinde bulunduğumuz basın ve HEP milletvekillerinden oluşan bir heyet 7 Ekim'de Kulp'a hareket etti.

Kente bir defa göz atmak, olaylar hakkında hemen bir fikir veriyor. "500 gerilla basın, hükümet konşğı tahrip oldu, " derken Kulp'ta, hükümet konşğı ve jandarma karakolunda bir tek kurşun izi yok. Her şey sapaşşaglam dururken, jandarma karakolu çevresindeki cadde üzerinde bulunan bütün sivil ev ve iş yerleri kurşun, roket ve bombalarla tahrip edilmiş. Birçoğu tamamen yanmış. Çevrede bulunan bütün sivil araçlar tamamen yanarak kül olmuş. Bir kişinin öldüğü kesintik kazanmış olan, karakolun hemen yanındaki otelin büyük bir kısmı yanmış ve duvarlarında yüzlerce mermi, 15-20 civarında roket izi var. Çatışmayı belirtecek herhangi bir iz olmadığı gibi, sivil işyeri ve evler de hedef göstererek roket ve kurşunlarla tahrip edilmiş. Örneğin, jandarma karakolunun hemen karşısında bulunan Sümerbank mağazasında bir tek kurşun deliği bulunmazken, her iki yanındaki dükkanlara yüzlerce mermi isabet etmiş ve benzin dokülp yakılmış. Tespit edebiliğimiz, yakılan ev ve işyerleri arasında Yeşilköy Mahallesi'nden üç ev var ve bunlar İlha-mi Fidan, Ömer Fidan ve Kemal Ka-ya'ya ait evler. Buralar ve diğer birçok işyeri pazartesi günü (olayın başlangıcından üç gün sonra) benzin dokülp yakılmış. İlçede bulunan yatılı bölge okulu da taranarak tahrip edilmiş. Askerlerin israrla fotoğraf çekilmesini istemedikleri yer zaten Yeşilköy Mahallesi civarlarıydı. Devletin askeri güçleri bu imha operasyonunda Leopard, M-47, M-48 tankları, ağır makineli tüfekler ve roketatarlar kullanmış.

Devletin son döneme yerleşim böl-kişi kalınış durumunda. Yüzlerce insanın gellerini insansızlaştırma ve gerilla-halk gözetiminde olduğu Kulp'ta, karakollar ta-likisini koparma amaçlı katliam ve yer-mamen doluğu için insanların birçoğuşleşim bölgelerini imha etme politikası nun başka yerlere nakledildiği ifade edilen olarak Kulp'ta gerçekleşti. Devlet ilyor. Göç eden insanlar çevre ilçe ve güçleri bu imha operasyonunda umduk- köylere yerleşiyor. Şu anda civar köyler- larını bulmuş görünüyorlar. 7500 nüfusu de, göç etmiş insanların her eve birkaç bir ilçe olan Kulp'ta şu anda 600-700

Olğarşı, Kulp'ta da "Şırnaklaştırma" politikasını devam ettireceğini gösterdi. Tankıyla, topuyla, tüfeğiyle kirlı savaşını bu kez de Kulp'a taşıdı.

Kulp'ta birçok işyeri ve ev tahrip edildi, binlerce kişi göç ettirildi... Olğarşı- lıştığı belirtiliyor. İlçede bulunan 600-700 kişinin çoğunu da Kulp'ta akrabası, yakını bulunan, Diyarbakır ve çevre ilçe ve köylerden gelen insanlar oluşturuyor. İlçede birçok işyeri tahrip edildiği ve yüzlerce insan da göç ettiği için, kalan insanların acil (gıda vb.) ihtiyaçları, gelen yardımlarla karşılanıyor.

Bir kez daha "Kürdü Kürde kırdırma" politikası Irak Kürdistanı'nda işbirlikçi saldırısı

Bir kez daha Kürtler birbirine düştürüldü. Bir kez daha Kürt halkı birbirine kırdırılıyor. Osmanlı'nın Hamidiye alaylarından bu yana, Kürt halkı emperyalistlerin, zorba yönetimlerin oyunlarına gelerek ya da onların planlarını bir parçası olarak birbirine düşme geleneğini kıramadı. Irak Kürdistanı'nda IKDP ve KYP yöneticileri peşmeşgeleri yurysverlerin kamplarına saldırma emri verdi. Şimdi Irak Kürdistanı'nda emperyalistlerin, Türkiye burjuvazisinin istek ve çıkarları için Kürt kanı dokülpüyor. Emperyalistler yeşil ışık yakınca ve kendilerine bir "devlet" bahsedince, IKDP ve KYP işbirlikçileri kendi kardeşlerinin kanını dökmekten çekinmiyorlar.

Saldırı Kürdistanı Cephe'nin Irak Kürdistanı'nda "Federe Kürt Devleti"nin ilan edildiği zamana rastladı. İşbirlikçi IKDP ve KYP liderleri, ABD'den, Avrupalı emperyalistlerden, dahası Türkiye'den izin aldıktan sonra, Amerikan Çekic Güç'ün gölgesi ve koruması altında "federe devletlerini" ilan ettiler.

Mevcut koşullarda Irak Kürdistanı'nda kendisinin denetiminde ve Irak yönetiminden bağımsız bir Kürt federe devletini çıkartları açısından uygun gören ABD, her şey kendi kontrolünde olmak kaydıyla bu gelişmeyi destekliyor.

TC, Kuzey Irak'ta kurulacak olan bu devletin (adı ne olursa

olsun) bağımsız bir Kürdistan'a gidebileceği, hatta Türkiye Kürdistanı'na yansıyabileceği korkusuyla, mesleğe karşı hayırhah bir tutum içerisinde olsa da kendi isteklerinin yerine getirilmesi koşuluyla bu gelişmeye ses çıkarmadı.

Türkiye'nin temel isteği Irak Kürdistanı'ndaki ulusal hareketin kamplarının tasfiye edilmesiydi. İşte bu nedenle Kürdistanı Cephe'nin herhangi bir zorluğu kalmayacaktı. Ulusal harekete karşı savaşmak koşuluyla Türkiye'yi ikna eden IKDP ve KYP yöneticileri, şimdi verdikleri sözü yerine getiriyorlar. Tarihlerden ders alınmış olan bu kör burjuvalar, Kürt halkına verdikleri zararın boyutuna bakmıyorlar. Efendilerinin gözüne girmek için saldırıganlıkta sınır tanımıyorlar.

Sonuçta milliyetçiliğin gümbürtük politikalarının esiri olanların böyle bir saldırıyla karşılaşmaları sırpız sayılmalıdır. Önemli olan, geç de olsa, bundan gerekli dersleri çıkarabilmek, milliyetçi politikaların ulusal ve devrimci mücadeleye verdiği zararları görebilmektir.

Şimdi devlet özel timleriyle, komandolarıyla, en vurucu silahlarıyla sınır ve tampon bölgelerde pusuda bekliyor. Ulusal harekete bir darbe de kendisi vurmak için dört gözle bekliyor. Irak'ta yaşanacak bir katliam için ellerini ovuşturuyor.

KÜRDİSTAN'DA SANAYİ GERÇEĞİ

• Et Balık Kurumu'nun 29 kombinasyonundan 19'u kapalı.
• Kars Organize Sanayi Bölgesi'nde tek bir temel dahi atılmadı.
• İğdir'da var olan tek fabrikanın da kapısına kilit asılı.

eklenince, ne kadar teşvik görürse görsün, kimse kendini güvende hissetmiyor. Devletin dışında heredeysse her gün kepenklerin indirildiği yaşanıyor. Bu vaş gerçeğin her şeyiyle kendini gösterdiği Kürdistan'a tekeli burjuvazinin değil yatırım yapması, bölgedeki burjuvazi dahi kaçmanın yollarını arıyor ve bu durumda ilk fırsatla kaçıyor. Kürdistan'da bölgesine boyuflanmış savaş karşısında devlet ne kadar destek verirse versin ve ne kadar özendirici ve teşvik edici olursa olsun, burjuvazinin kalkıp oraya yatırım yapmayacağını bildiği için bölgedekilere dayanarak ekonomik programları bunlarla kurtarmayı hesaplıyor. Raporlarda özet olarak bölgedeki burjuvazi için bir şeyler ortaya konuluyor. Çözümde ortak nokta ise "güvenlik" ve "teskirat" sağlanması. Kürdistan'da ulusal mücadelenin başının ezilmesi, bölgeye "korkusuzca" yatırım olanaklarının sağlanması. Bu çözüme kısa sürede ulaşmak hayal gibi görüldüğü için de bölgedeki burjuvazi ayakta tutulmaya, palazlandırılmaya çalı-

sileridir ki, bunların çoğu Keban örneğinde olduğu gibi sonuçta Batı'ya kaynak aktıyor.

Ekonomik alanda Türkiye'nin batısına giden yatırım miktarları ile Kürdistan'a gidenler arasındaki fark her geçen yıl daha da artıyor. Bu yılın ilk 6 ayında yalnızca Ege Bölgesine giden yatırım miktarı bir trilyon 755 milyar bulurken, Doğu Anadolu'ya giden miktar ise 498 milyarı aş-

Öte yandan Kürdistan'da 18 ili kapsayan araştırmadan da bu yönde bir sonuç çıkıyor. Bu illerden bankalara yatırılan para miktarı 5.3 trilyonu bulmaktadır, oysa bankalardan bu illere açılan kredi miktarı ise 1.6 trilyon tutarındadır. Sonuçta Kürdistan'dan bankalara yatırılan paraların her 100 lirasından 70 lirası Türkiye'nin batısına kaymaktadır. Bir diğer deyişle, Kürdistan kaynakları batıya doğru yönelirken, bir yandan da devlet bütçesinden Kürdistan'a aktarılan kaynaklar da bu yolla tekrar Batı'ya kaymaktadır. Böylece "Doğu'nun Batı'yı sömürdüğü"

TEŞVİKLER BANKA KASALARINDA

• Malatya'da teşvikli 70 fabrikadan ancak 35'i üretimde.
• Batman'da teşvik belgeli 472 projeden 267'sinin temeli atıldı; 61'i ancak bitirilebildi.
• Van'da 80 teşvik belgesine karşın, hiç sonuç yok.

Devlet Kürdistan'da batağa doğru gidiyor

Demirel'in isteğiyle, İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, devlet bakanları Erman Şahin ve Mehmet Kahraman, Tarım ve Köy İşleri Bakanı Necmettin Cevheri, Milli Savunma Bakanı NevzâY Ayaz ve Turizm Bakanı Abdülkadir Ateş'ten oluşan 6 kişilik bakan komitesi uzun süre üzerinde çalıştıkları raporu Demirel'e sundular. Hükümet bu rapora dayanarak "Güneydoğu Paketi"ni hazırladı. Ardından TOBB'nin raporu Başkan Yalın Erez tarafından açıklandı.

TOBB'nin raporunda değişik bir şey yoktu. Her zamanki gibi teşvikler amacıyla ulaşmıştı. Batıya insan göçü tüm hızıyla sürüyordu. Bölge tam bir fabrikalar mezarlığına dönüşmüştü. Bölgede gerekli atılım yapılabilesi için teşviklerin ve aynı zamanda denetimlerinin de artırılması gerekiyordu. Kısacası TOBB Kürdistan'da kâr kokusu almıyordu.

Hükümetin hazırladığı "Güneydoğu Paketi" de farklı değildi. Yapılamayanlar sıralandıktan sonra vaatler, yapılacak, edilecek sözleriyle birlikte sıralanarak sözde de olsa Kürdistan'daki burjuvaziye umut dağıtılıyordu.

Yarım kalan yatırımlar süratle tamamlanacaktı. Özel sektör teşvik edilecek, emek yoğun sanayiye ağırlık verilecek, bölgedeki işsizlik sorununa çare aranacak, nitelikli işgücü arzını artırarak için teknik ve meslek liselerinin açılmasına ve çoğaltılmasına önem verilecek, sanayi merkezleri oluşturulacak, küçük esnafı sıkıttıran kurtaracak önlemler alınacaktı.

Aslında her iki rapor ve hazırlanan "Güneydoğu Paketi"ne kaynaklık eden şey, geçmişimiz yaz başlarında Diyarbakır, Kızıltepe, Şanlıurfa, Nusaybin, Muş, Siverek, Siirt, Batman, Mardin, Tatvan, Bitlis ticaret ve sanayi odalarının yayınladığı "Doğu-Güneydoğu Anadolu'nun Yayıp-sal Sorunları ve Çözüm Önerileri" başlıklı 7 sayfalık rapordur. Her üç rapor ve "Paket" yan yana getirildiklerinde sorunların teşvik ve çözüm önerileri noktalarında çakışıkları gözleniyor. Kürdistan'daki sorunlar yıllardır belirlenen, artık kemikleşmiş denilecek sorunlar, işsizlik, yatırım eksikliği, göç, kısacası kâr oranı yeterli değil. Tekeller batıda daha çok kazanıyor ve Kürdistan'da aradığını bulamıyor. Şimdi bir de bunlara "terör" belası

şimaldir sonucı çıkarılıyor. Ama devlet bölgeye ekonomik açıdan değil, askeri açıdan bakıyor ve askeri yatırım ve harcamalar ekonomik planları gölgede bırakıyor.

"Güneydoğu Paketi"nde öngörülen tedbirler tamamen ulusal mücadeleyi engelleme amaçlı olarak tespit edilmiştir. Ele alınan önlemler Kürdistan'da yürütülen terörden tamamiyle birer unsurdur. Bu paketi hazırlamakla görevli olanların arasında İçişleri Bakanı İsmet Sezgin'in yer alması bile tek başına bunun kanıtı olmaktadır. Ekonomik programların hazırlanmasında İçişleri Bakanı süs olsun diye konulmamış oluyor ve ulusal mücadeleye ilgili bakanlık ekonomiden anlayışlar ve bölgeyi bilenler, hazırlanan programı bu türün içinde birbirine bağlı oluşturuyorlar.

"Doğu Batıyı Sömürüyor"

Aslında "Safsataların Sonu"
Son dönemde Kürt halkının üzerinde bir korkutma aracı olarak kullanmak istedikleri, ekonomik verilerle yayınladıkları inceleme ve araştırma yazılarıyla kamuoyunu iknaya çalıştıkları "Kürtler ayrılır- sa aç kalırlar." mantığını yerleştirmek üzere öne sürülen "Aslında Doğu Batıyı sömürüyor." savı bu ekonomik tartışmaların ardından boş çöküş oldu.

Türkiye ekonomisinin gelişme seyrini inceleme ve araştırma yazılarıyla kamuoyunu iknaya çalıştıkları "Kürtler ayrılır- sa aç kalırlar." mantığını yerleştirmek üzere öne sürülen "Aslında Doğu Batıyı sömürüyor." savı bu ekonomik tartışmaların ardından boş çöküş oldu. Türkiye ekonomisinin gelişme seyrini inceleme ve araştırma yazılarıyla kamuoyunu iknaya çalıştıkları "Kürtler ayrılır- sa aç kalırlar." mantığını yerleştirmek üzere öne sürülen "Aslında Doğu Batıyı sömürüyor." savı bu ekonomik tartışmaların ardından boş çöküş oldu. Türkiye ekonomisinin gelişme seyrini inceleme ve araştırma yazılarıyla kamuoyunu iknaya çalıştıkları "Kürtler ayrılır- sa aç kalırlar." mantığını yerleştirmek üzere öne sürülen "Aslında Doğu Batıyı sömürüyor." savı bu ekonomik tartışmaların ardından boş çöküş oldu.

KÜRDİSTAN'DA SANAYİNİN FOTOĞRAFI-Koyunlar, molozlar, sıvanmış duvarlar. Bu bir fabrika. Milyarlık teşvikler banka kasalarına giderken fabrikalar iskelet haline dahi gelmiyor.

iddialarını şişirmiş devlet istatistikleri bile boşa çıkıyor.

Kürdistan'da Devlet Harcamaları Askeri Harcamalardır

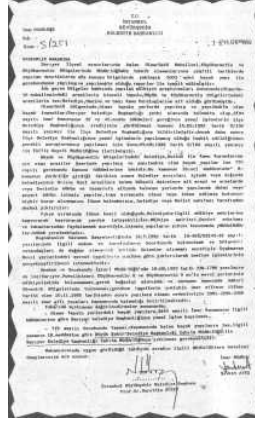
Kürdistan'da devlet harcamaları yıldan yıla artıyor. Ancak bu harcamaların bölgenin kalkınması için yapılmıyor. 1984 yılında Kürdistan'da kamu harcamalarının yaklaşık % 30'u, yani üçte birine yakını yatırımlar için harcanırken, bu rakam 1990 yılında % 8'e kadar düştü. Yani neredeyse üçte bir olan harcamalarda yatırım oranı onda birin altına düşerken personel giderleri ve askeri harcamalar katlanarak büyüdü. Bu yılın ilk 5 ayında devlet Kürdistan'da 192 milyar yatırım harcaması yaparken, polise, korucuya, subaylara ve diğer devlet memurlarına ödediği miktar ise tam 4.8 trilyonu buluyor. Devletin Kürdistan'a bakişını, Kürt sorununu çözümü bu sonuç olduğu gibi yansıtır. Devlet Kürdistan'da çözümü daha fazla terörde daha fazla silahta, özel timde, komandoda bulunca, terörünü her geçen gün artırdıkça silaha, polise, korucuya daha fazla para ayırmak zorunda kalıyor. Bu iş için ayırdığı daha fazla parayı ise yatırım harca-

malarından kesiyor ve bölgeye yatırı için yapılan harcamaların çoğu yine kırı savaşa hizmet ediyor. Kürdistan'daki vaş, ülke genelindeki enflasyonu da orta lama % 15-20 civarında artıran bir özellik gösteriyor.

Yollar, karakollar, alt yapıya ilişkin yapılarda savaş hesaba katılıyor. Savaşın çapı büyüdükçe, terör doğrudan halkı daha fazla hedef aldıkça, Şımkat politikası yaygınlaştırdıkça bölgeye ne kadar yatırım yapacağı diye nutuk atarlarsa atılsın, Kürdistan'a ayrılan para her geçen gün artacak, yatırımlara ayrılanlar ise düştükçe düşecek. Faşizmin bir açmazı da buradadır. Hem bölgeye yatırım yapmak istiyor, hem de bölgeye açtığı savaşa yatırım yapma koşullarını kendi elleriyle kaldırıyor. Terörü çözüm yolu olarak gören faşizmin Kürdistan'daki burjuvaziyi ne kadar elde tutmaya çalışırsa çalışsın tutamayacağı ve ekonomik dayanaklarını her geçen gün kendisinin yıkarak zorunda kalacağı ortadadır. Faşizmin terörü bu yanılla da giderek kendisine yönelen bir silaha dönüşme eğilimi taşıyor. Çözüm olarak görülen terör, daha büyük çözümsüzlüklerin kapısını aralıyor.

Armutlu hedef, sırada diğer gecekondular var

Demirel "Başbakanlık şurayı ya da burayı yakın diye emir vermez.", Sözen "Armutlu'yı yıkmayacağız, hizmet getireceğiz." dedi. Yalan söylediler. Halkın olduğu yerlerde "Evet biz yıkacağız." diyemediler. Altında imzalan bulunan belgeleri reddettiler. Çünkü o belgelerde yakın emri vardı. Halkın örgütlü mücadelesinden korktular. Kapalı kapılar ardında 5000 gecekondunun bulunduğu Armutlu bölgesinin yıkılması için emir verdiler. "Huzur" için polisi Armutlu'ya sokanlar, şimdi halkın evlerini yıkmaya hazırlanıyorlar. Şırmak'tı topa tutup halkı göç ettirenler aynı şeyi Kulp'ta yapmak istiyorlar. Küçükarmutlu'nun geleceği için de aynı türden planlar programlar çiziyorlar, ardından da diğer gecekonduların sırada olduğunu söylüyorlar. Amaç açıktır. Halkı Şırmakta olduğu gibi terörle sindirmek, göçe zorlayarak etkisizleştirmek. Amaç, halkla gerilimin bağıni koparmak. Onlar biliyorlar ki, devrimciler halkla iç içedir ve halkın içinde, onun bağrında mücadelesini sürdürmektedir. Devrimcilere yönelik terör ve katliam politikaları hiçbir işe yaramayınca bu kez onun kaynağını kurutmaya çalışıyorlar. Ama başaramayacaklar. Çabaları boşunadır. Devrimcilerle halk arasındaki bağ güven temelinde, şehitlerin yarattığı gelenekler üzerinde şekillendi. İşçiler, memurlar, yoksul gecekondular halkı, iktidarın bu politikalarına dur demek ve etkisizleştirmek bizim elindedir. El ele verip güçlerimizi birleştirelim. Hep birlikte haykıralım, "ARMUTLU'YU YIKTIRMAYACAĞIZ!"

İŞTE YIKIMIN BELGESİ- Sözen'den Küçükarmutlu'nun yıkım kararı. Sözen Zabıta Müdürlerine Başbakanlık Müsteşarlığından gelen ve yıkım emrini içeren 16.7.1992 tarihli yazıyı hatırlatarak "775 sayılı Gecekondu Yasası kapsamında kalan kaçak yapıların ise, ilgili yasanın 18. maddesine göre Büyükşehir Belediye Başkanlığı Zabıta Müdürlüğü ile Sarıyer Belediye Başkanlığı Zabıta Müdürlüğüne yıkılması gerekmektedir." dedi, Başbakanlığın yıkım emrini tekrarladı.

"ARMUTLU'YU YIKMAYACAĞIZ"-Zabıta memurları iktidar yetkililerinin ve belediye patronlarının Küçükarmutlu halkına yönelik saldırılarına alet olmayı reddederek on binlerce emekçiyi soğukta atma onursuzluğunu kabul etmediler. Sözen Küçükarmutlu halkının yanında belirdiler. Yaptıkları gösteride bunu dile getirdiler.

YIKIM KARARI VERENLER

3 Eylül'de İstanbul Büyükşehir Belediyesi adına Sarıyer Belediyesi'ne gönderilen yazının altında bizzat Nurettin Sözen'in ve İmar Müdürü Şevket Ateş'in imzası vardı.

Bu yazının ardından Sözen kondisiyle görüşülebilecek tüm kapıları kapattı. Mücadele gazetesi olarak Sözen'le görüşmek istediğimizde sekreterin ret cevabıyla karşılaştık. "Başkanla bu konuya ilişkin görüşmeceyiz." Yıkım kararları veriler yıkım hakkında konuşmadılar.

YIKIMAKLA GÖREVLENDİRİLENLER

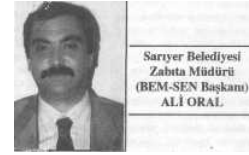

"GECEKONDULARI YIKMAK ÇÖZÜM DEĞİL"

Bu sorun polisiye tedbirlerle, zabıta önlemleriyle çözülmez. Gecekondu sorununun çözümü, sağlıklı yapılaşma sorununun temel çözümü sosyal sebeplerin ekonomik boyutlarının ortadan kaldırılmasıyla mümkündür. Aksi takdirde polisiye tedbirlerle, zabıta tedbirleri yalnızca gecekondular bu kez başka yerde başka şekilde baslayacaktır ki, bu hiçbir zaman çözüm olmaz. Tabii ki biz zabıtalara halkın zabıtası olmasını istiyoruz. Belediye zabıtası halka baskı yapan, ona zor kullanan bir kurum olmalıdır.

Gecekonduların yıkılması savunulamaz. Halkın evleri yıkılmamalıdır.

Gecekondu oturan benim bir sürü zabıta var. Gecekonduları yıksak onları da evlerini yitmiş oluruz. Kimse de 'kendi memurum evini yık' deme hakkını kendine görmemelidir.

"ARMUTLU'YU YIKMAYACAĞIZ"

Anakent bize baskı yapıyor. Gelen yazılarda sorumluluklarımızı hatırlatılıyor, soruşturma açılacağı söyleniyor. Armutlu'da istenen yıkımın arkasında ALARKO'yu görüyorum. Askeriye, Savunma Bakanlığı bahane. Asıl olarak ALARKO'da koordinatörlük yapan Tuğrul Erkin'in oradan ayrılıp Anakenti Belediyesi'ne Genel Sekreter olmasıyla yıkım meselesi hızlanmış. Ayrıca ALARKO'nun Armutlu ve çevresinde buralık araştırmalar yaptığı biliniyor.

Sözen'in seçim döneminde Küçükarmutlu'ya gidip konuşmalarıyla şimdi bize gönderdiği yazılar birbirleriyle taban tabana zıt.

Şu anda bize kesin bir emir verildi Sarıyer Belediye Başkanı şimdilik bu emri bize vermiyor. Anakentle yazışıyor. "Biz yapamayız, yıkımı siz yapın" diye. Ama sonuçta kabak bizim başımıza patlayacak. Sonuçta görev bize düştüğünde elbetteki 637'de başlıklar var. Bunlardan biz de yararlanmasını biliniz. 637'ye tabii ki bu beim kapıda olduğumuz göstermez. İdeolojide de bir birlik yaratılmıyorsa kolunuzcu kıp üç ay yatmayla göze alırs. Bu yıkım yapmaktan daha sağlıklı bir tavr. Armutlu halkına feda olsun.

Direniş Sürüyor... Süresiz Açlık Grevi 26. Gündünde...

"Hepinizi öldüreceğiz..." "Kökünüzü kazıyacağız." MGK kurmaylarından işkence sefherine kadar tümünün ağzından sık sık duyulan sözler şimdi cezaevleri cephesinden

Sezgin'in amigoları, Seyfi Oktay'ın isim koyduğu 'çete'leri 14 Eylül ve sonraki günler Buca Cezaevi'ndeki siyasi tut-saklara ayın sözlerle saldırdılar. Sonuç: 20'si ağır 58 yaralı; her şeyin kılıfı döküldüğü, bir savaşın çıkmışçasına talan ve yıkım görüntüleriyle Buca.

Faşizmin terör mekanizması Buca'da işbaşında ve şimdi stresiz açık grevinde olan Buca, 26 gündür içerde siyasi tut-saklar, dışarda yakamlarıyla direniyor.

Buca bir istisna değil. Buca, infaz seyircisi İnsan Hakları'ndan sorumlu "Kahraman"ların, bir DGM savcısına bile söz geçirme yetkisinden aciz Adalet Bakanının gözünden kaçan bir örnek de değil. Buca'daki hunharca saldırı, elindeki tut-saklara işkenceyi ve yok etmeyi gelenek yapan bir düzenin, cezaevleri politikasının bir devamı. Bu politika yıllardır, değişmedi ve bugün kan aktırmaya hazır çehresiyle cezaevlerinde de kendini gösteriyor. Ankara, Malatya, Elazığ ve Kayseri'de baskı-yasak çemberiyle tımandırılan kompo, nihayet Buca'da patladı. 14-15 Eylül günü siyasi tut-saklara karşı yürütülen operasyonun ögzenleri ve bunları yaşayanlar cunta döneminin askeri cezaevleri günlerini hatırladılar.

İlk saldırı 14 Eylül akşamı EB-1 koğuşundaki bayan tut-saklara yönelik başladı. Polis ve gardiyanlarca öldürmeye döven bayan tut-saklar, daha sonraki günlerde spor salonunun hücre haline getirilen soyunma odasına yaralılar yığılı haliyle atıldılar. Onu ayın akşam EB-3 koğuşunda kalan Devrimci Sol davası tut-saklarına yönelik saldırı takip etti. İtfaiye bile bu can kurtarma değil, 'can alma' operasyonuna destek için getirilmişti. Asker, polis ve gardiyanlardan oluşan ordu havalandırmada azgın bir dövmeye operasyonuna girişti. Bayılan tut-saklar asker toridörleri arasında tekrar coplanarak koğuşlara atıldılar.

Sonrası ayın EB-5 ve EB-4 koğuşlarında da sürdürüldü. TDKP, TİKP, TKP-ML, Hareketi ve PKK davası tut-sakları aynı saldırıları yaşadılar. Her şeyi talan edip para ve değerli eşyaları ceplerine indirenler, duruşma belgelerine, kitap, der-

nir. Ardından "kural" ve "disiplin'e" ugunsuz davranıldığından 3'er aylık sürelerle mektup ve görüş yasağı dayatılır. Hem de 3-4 yıla varan sürelerde. Olmadı mı "infaz yakına" tehditleri ortaya sürülür bu kez. Örneğin 1 Ağustos Genelgesi "...kurum düzenine karşı bir tavır göstermemiş olsa da, işlediği suçtan dolayı pişmanlık duyduğunu söz, hareket ve davranışlarıyla göstermeyen, ispat etmeyen infazdan yararlanamaz." der. Benzer daha birçok kuralın mantığı "Ya teslim ol, siyasi kimliğinden soyun. Ya da yıllarca işkence, baskı koşullarında cezaevlerinde kal." olur.

Avukatlar potansiyel suçludur Asayiş ve Güvenlik Genelgesi'ne göre. "Yanımda yasaklanmış veya yasaklanmamış suç teşkil edecek madde, esya vb. bulunmadığını beyan ederim." şeklindeki belgeyi imzalamadan müvekkiliyle görüşemez. Örneğin, işkence kurumsallaştırılmıştır cezaevlerinde. "Gerek görülmesi üzerine" ya da "sa yında düzeni sağlamak için"....."Zabta" (asker, polis, gardiyan) saldırılır tut-sakların üzerine. Haklar istenildiği an ortadan kaldırılır. Ama yine de başaramazlar. Karşılarında faşizmin zindanlarında onur ve siyasi kimlik mücadelesi veren tut-saklar vardır. Onlara geri adamı atıracak direniş vardır. Açlık grevlerinde ölümün komunda yatan bedenler vardır. "Mesele esir düşmekte değil, teslim olmamakta bütün mesele" diyen devrimci irade ve kararlılık vardır.

Kontrgerilla Buca'da işbaşında

gi ve fotoğraflara el koydular.

O gün cezaevine doktor sokulmadı. Yaralıları da doktora veya hastaneye çıkarılmadılar. Zindan bekçilerinin emri "ölsünler" oldu.

Ertesi gün EB-1 ve EB-3 koğuşlarına tekrar saldırılar işkenceci güruh, tut-sakları teker teker yere yıkıp kafalara cop, kaim sopa, palacka ve postallarla vuruyordu. Hayatını bir hiddet isterisiyle "Kökünüzü kazıyacağız!" diye çığlıklar atan sübey, astsubay takımı, her şey bittikten sonra yaralı tut-saklara domates ve kuru soğan atıyorlar, huzmı alamayanlar dolaplara karate yapıyorlardı. Vatana değil ancak zindanlara beklilik yaptırılan bu "kahramanlar", dolap kapaklarını tekemelerken "Yaşasın Türkiye" diye slogan atıyorlardı.

Buca Savunulmalı

Siyasi tut-saklara girişilen vahşice saldırının sonuçları raporlarla ortadadır. Hemen tamamına yakınının uğradığı kafa travmasına bağlı yaralanmalar; çene kol ve bacaklar ile kaburga kemiklerinin kırılmasıdır. Bununla birlikte asıl saldırı siyasi kimliklere ve onurlara yönelik saldırıdır. Devrimlere karşı yok etme savaşının yürütüldüğü bugün, bu saldırı tüm cezaevlerini tehdit ediyor. Faşizm cezaevlerinde elde edilmiş hakların sürekliliğine hiçbir zaman tahammül edemedi ve hak gaspı daima siyasi kimliklere yönelik saldırıların bir parçası olarak gündeme geldi. Bu yüzden siyasi tut-saklık statüsü ve insanca yaşam koşullarının ancak sürekli bir direniş ve mücadele hattıyla savunulabilmesi, artık ülkemiz cezaevleri gerçeğinin bir parçası oldu. Buca da bu gerçeğin bir parçasıdır ve şimdi o direniyor. İçerde tut-saklar, dışarda aileleriyle 26 gündür süresiz açık grevini yürütüyor.

"Sınak'taki gibi, Armutlu'daki gibi şehitlerimiz ve şehit cenazelerimizdeki gibi, Buca'da çekilen silahlar, onu çekenele çevrilmelidir.

"İŞKENCE YAPMAK ŞEREFSİZLİKTİR". Cezaevleri hala bu sloganlarla konuşyor. İşkenceciler yaptıklarını bedeli olduğunu ve bir gün mutlaka bu bedeli ödeyeceklerini unutmamalıdır.

BTMM İnsan Hakları Komisyonu üyelerinin Buca Cezaevi'ndeki gelişmelerden haberleri yok!

Buca Cezaevi ile ilgili olarak İnsan Hakları Komisyonu üyesi milletvekilleri ile görüşmek istedik. Fakat tüm çabalarımıza rağmen başari olmadık çünkü konuyla ilgili hiçbir şey bilmediklerini iliraf ettiler. Hatta öyle garip bir durumda ki, Paşakapısı Cezaevi'nde meydana gelen olayla karıştıranlar bile vardı.

SHP Kırşehir Milletvekili Sabri Yavuz komisyonun toplantı yapmadığını, SHP Erzurum Milletvekili Ali İbrahim Tutu ise bizden öğrendiği kadıyla konuyu ilk toplantıda gündeme getireceğini söyledi. SHP Amasya Milletvekili Cemalettin Gürbüz hem Adalet Komisyonu hem de İçişleri Komisyonuna üye olduğunu, İnsan Hakları Komisyonu'na da yeni seçildiğini ve henüz toplantı yapmadıklarını açıkladı. Her komisyonun bir bakanlığa bağlı olarak çalıştığını söyleyen komisyon üyeleri "Şu an komisyonun adı var ama kendisi yok." dediler. Aslında sadece komisyonların ya da bakanlıkların değil, hükümetin her şeyiyle kerâhlerini MGK'ya teslim ettiği bir dönemde karşılaştığımız durum şaşırtıcı değildi. Çünkü bu tür bakanlıklar ve komisyonlar sistemin vitrinini doldurmaktan ne zaman kurtulabilirler ki?

SORUŞTURMA

"Bırakın ölsünler"

"Devletin gücünü göstereceğim." Cezaevi Savcısı Tevfik Cemal Külünkoglu, Başsavcı Melih Tan gözetiminde Buca Cezaevi'ndeki operasyonu böyle başlattı. İşkencecilerin ordusunu 1. Müdür Mehmet Akıncı, Yarbay İsa, bir üstgenel, İsa Uzun, Osman ve Yusuf adlı 2. müdürler, gardiyanlar, askerler oluştuyordu. İtfaiyeciler de unutulmamıştı. Koğuşları talan edip, eşyaları gasp ettiler. Havalandırmaya topladıkları tut-saklara "Kökünüzü kazıyacağız, kim kimden hesap soracak göstereceğiz, hepimizi öldüreceğiz" diyerek azgınca saldırdılar. Kafa, göz demeden, ölen olur endişesi taşımadan. Yarbay öfkeli: "Bana kalsaydı bu operasyonu daha önce başlatırdım." diyecek kadar kin dolu ve operasyona önceden hazırıklıydı. Öyle ki, saldırıdan sonra fenalaşan yaralıları hastaneye sevk ettiklerini halde müdriyle birlikte "bırakın ölsünler" diyerek tedavilerini engelledi. Hastaneye gidebilenler ise dayaktan geçirilip, paralarına el konuldu. Devlet onlara bunu öğretmişti çünkü. Olaylara seyirci kalan Adalet Bakanı sessiz. İktidara oturdıkları daha

ilk günlerde "Rahatsız edici, temel haklara aykırı düşecek hiçbir davranışa müsaade etmeyiz. Yasadışı olarak kabul ederiz." diyordu. Şimdi Bakanlıkta infaz kurumlarını 'çete yönetiyor' diyor. Bu çete kontrgerilladır ya da İzmir'deki adıyla KAP'ür (Kemalist Asker Polis Gücü). "Biz cezaevlerinde de varız, bizden kaçamazlar, hepsini öldüreceğiz." izerikli bildiriler İzmir'de bir yıldır dağıtılıyor.

Benzerleri 12 Eylül'de de denendi. Buca'da faşist terörün aşşğılık bir aleti olmaya hevesli şimdiki yöneticileri gibi 12 Eylül nice savcılar, nice "gestapo"lar yarattı. Sonra ne oldu? Kullanılıp kullanılıp bir kenara atıldılar. Ama halkın belleği, adaleti onları unutmadı. Gittikleri yerlerde kimisi ezik, pişman, kimisi yüzükoyun ortaya çıktılar. Yüzlerce tutuklu yakını, ana, baba, eş, kardeş ne düşündü hakkımızda? Bu adaletin soluğunu omrümüzün sonuna kadar ensenizde hissetmenizi... Şimdi yine cezaevi kapısı önünde coplatıldığınız onlar, hakkınızda yine böyle düşünmeye devam ediyorlar.

İNSAN HAKLARI

Zindancılık politikası

Birer "zindan" olan ülkemiz cezaevlerinde insanlık onuru tamamen yok edilmek ve her şey "intikam" temeline oturtulmak isteniyor. 12 Eylül mantığı devam ediyor. "Asmayıp da besleyelim mi?" Gerçi "şimdilik" asmayıyorlar ama insanca yaşatmaya da niyetleri yok.

14-15 Eylül'de havalandırma saatinin kısıtlanmasına karşı çıkıldığı bahanesiyle Buca Cezaevi'ndeki tut-saklara saldırılıp, bütün koğuşların talan edilmesi, insanların kol ve kafalarının kırılmasında ki amaç ortada. Tut-sakları kişisizleştir-mek, siyasi kimlik ve onurlarından arındırmak. Bir yandan iyileştirmeler yapılıyor denirken, diğer yandan en ağır koşulları dayatmak. Bugün cezaevlerinde uygulanan politika budur.

Açlık grevinin 26. güne girdiği Buca Cezaevi'ndeki keyfi uygulamalara ve baskılara karşı tek bir ölem alınmıyor. Niyetleri de yok. Asıl sorun, insanca yaşam koşullarının çözümsüzlüğüdür. Siyasi tut-saklara dayatılan, insanlık dışı yaşam ve tecrit koşullarına mahkum edilmektedir. Si-lahları da hazır. Cezaevi tüzüğü, 1 Ağustos Genelgesi, Terörle Mücadele Kanunu, Asayiş ve Güvenlik Genelgesi... Her şey yasak cezaevlerinde. Haberleşme-görüş hakkı yasak. Onursuz üst aramasına, savunma hakkının engellenmesine karşı çıkmak da yasak. Sağlığı yaşamayı istemek, avukat görüşünün kısıtlanmasına karşı durmak da yasaktır. Yasaklara uyulmadı mı? Zor kullanılır, operasyonlar düzenle-

Direnmek namusumuzdur

Sabahatlar, Edatlar devrimi hareketinde bir istisna değil. Oligarşinin kuşağıdır her devrimci üstte karşılarına savışı bir kadın çıkıyor.

Savaşıyor kadınlarımız. Saffanımızda her geçen gün daha fazla yer alıyorlar. Tarihsel tecrübe "Devrimin başarısı, kadınların bu devrime katılmalarına bağlıdır" diyor. O halde başaracağız. Onların mücadeledeki katılmaları bu inancımızı pekiştiriyor. Oligarşinin korkusu bizim inancımızı artırıyor. Bu yüzden saldırı-garlanıyorlar.

Kadına, "evinin kadını" olmaktan ve bir de fabrikada ucuz işgücü olarak çalışmaktan öte bir rol vermeyen oligarşi, onun iktidarı hedefleyen bir mücadelenin savaşçıları olarak karşısına çıkmasına tahammül edemiyor. O yüzden de kadın olarak mücadeleye katıldığı için iki defa cezalandırıyor çalışıyor, kadınlığına saldırıyor.

Nursem'in Yıldız: "Direnen Kadın Bu Politikeyi Etkilemiş Kılacaktır"

Nursem'in Yıldız, Ağustos sonlarında eşiyile birlikte gözaltına alındı, işkence odasına da birlikte götürüldüler. O direniyor, ifade vermiyordu. Açık grevindeydi. Geriletilmek için copla ve şeyeyle tecavüz ettiler.

Nursem'in bu saldırıyı gizlemedi. Çünkü o "Utanması gerekenler böylesine aşâğılık bir saldırıya maruz kalan kadınlar değil bunu uygulayan işkenceçilerdir" diyor. Bu nedenle tecavüze uğramış olmaktan dolayı ne utandı, ne de olayı gizlemeye gereği duyd.

Çünkü bir netlik vardı bakışında. Olayı kendisini nasil etkilediğini sorduk: "Tecavüz olayını diğer işkence yöntemlerinden ayrı görmüyorum. Düşman iğrençlikte, alçalmada sınır tanımıyor. Her iğrenç davranış ise bizlerin kinini biraz daha biliyor."

Mücadelemizin bedelleri var. Oligarşi ancak kendisine yakışabilecek bu aşâğılık yöntemi de bu bedellerin içine katmaya, kadınları böylesi bir tehditle mücadeleden koparmaya çalışıyor. Bu noktada mücadele içindeki kadınların tecavüze, namus kavramına nasil baktığı önem kazanıyor.

Nursem'in anlatıyor: "Düşman sonuç almak için, özellikle bizim apımızdan önemli sayılabilecek her türü değere saldırıyor. Uğrunda mücadele ettiğimiz, yaratmaya çalıştığımız tüm güzellikler, düşmanın işkencede hedefli oluyor. Bizlere ışık tutan şehitlerimiz, içinde yer aldığımız hareketimiz, önderliğimiz, düşüncelerimiz, amaçlarımız, her şey ama her şey saldırılacak birer hedef oluyor. İşte cinsel tacizi de bu noktada değerlendirmek gerek.

Siyasal amaçları uğruna bedelleri göze alması bir devrimci için, işkence namus kavramı farklı bir çerçevede bürünmüştür. Artık işkencede kadının namusu susma hakkını kullanmaktır, diline sahip olmaktır." Evet, "Diline sahip olmak." Her şey bu noktada başlıyor ve bitiyor. Bu aşâğılık saldırının durdurulması da bundan geçiyor. "Bu polikikeyi işlemez kılacak olan şey, cinsel tacizi ve tecavüz tehdidi karşısında diline sahip çıkan, direnen ka-

Kadınlarımız mücadeleye

giderek daha fazla katılıyor. İşkenceçilerde, kuşatmalarda, çatışmalarda direniş destanları yazıyorlar.

Oligarşi bu yüzden onlara karşı vahşice davranıyor. Kadınlarımızı yeniden bir kenara, mücadelenin dışına atmak istiyor.

Nursem'in Yıldız gözaltına alınışının ikinci gününde işkenceçilerin tecavüzüne uğradı. Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

Amaçlarına ulaşamadılar. Namusun "iki bacak arasında olmadığının" bilincindeki Esmalar, Nursem'in'ler işkencenin bu en aşâğılık şeklini de boşa çıkarıyorlar.

düşünmek mümkün değil.

Kafalarımızda yüz yılları oluşturduğu bir namus kavramı var. Ama bu kavramın kendisi de insanlar arasındaki ilişkilere dairdir. İşkencenin insan olduğu düşünüldüğünde, tecavüzden, cinsel tacizden dolayı bir utanç duymak mümkün; kendi adına ve insanlık adına. Ama onlar insan değil.

Üç kurşana ruhunu satan bu aşâğılık, zavallı yaratıklar, bugün halkın namusunun en büyük düşmanlarıdır. Karakollar, şubelerde, gözden irak köşelerde ve köylerde, genç kızlara, kadınlara sarkintilik yapan, onları soyan, tecavüz edenler onlardan başkası değil.

Onlar gülmüş bir düznen tortulandırlar. Onların, bu peşliklerinin hiçbir saldırısı, bir insanın namusunu lekeleyemez.

Direnmek, Bütün Bir Halkın Namusunu Korumaktır

Devrimcilik zordur. Bir kadın olarak devrimci olmak, bizim toplumumuzda daha da zor. Toplumun baskısı, işkenceçilerin özel saldırıları, onları eski konumlarına itmeye çalışıyor. "Kadının kurtuluşu" üzerine, "eşitliği, özgürleşmesi" üzerine sayfalarca yazıyla değil, mücadele ederek, gelenekler yaratarak aşıyor bu zorluk.

Kadınlarımız işkence tezgahlarında direnerek özgürleşiyor.

Oligarşi mücadele eden, direneni yok etmeye çalışıyor. İşkenceçiler, tecavüzler onların namussuzluklarına karşı çıkıldığı için.

Onların vazettilikleri namus bizim namusumuz değildir. Bizim namusumuz soyul fedaal değer yargılarına hapsedilmiştir.

Namusumuz, halkın emeğinin, ekmeğinin çalınmasıdır. İnsanlığın zulme teslim edilmemesidir. Zorbalığın karşısında baş eğilmemesidir.

Devrimci bir halkın aşâğılanması, sömürülmesine, zulüm görmesine karşı dövüşüyor. Namuslu bir yaşam için, halkın namusu için savaşılıyor. Bunun için direniyor.

İşte bunun için, namuslu kalmak, halkın davasına sadık kalmaktır.

Bunun için, namuslu kalmak, direnmektir.

Namussuzluklara ördü bir düznen ortasında, namuslu kalmak mücadele etmekten geçer.

"Sorun namusun iki bacak arasında değil, dilimizde, kafamızda olduğunu bilince çıkarmaktır. Kadınlarımız namusu işkencede dilene sahip olmaktadır. Susmaktır, Direnmektir. Ondan gayrisi çekilen saçlar, moraran eller, tutmayan kollarıdır. Bunların izleri bir süre sonra geçer. Ama konuşarak namusumuza hâle getirmişsek, bunun acısı hiçbir zaman geçmez."

Namusumuz halkın çıkarlarıdır. Devrimin geleceğidir. Temiz, dürüst, insanca yaşayabilmektir.

Namusumuz düşmanla uzlaşmamak, her şeye rağmen haklı olanın safında kalmak, doğruları tek başına kalma ve ağır bedeller ödeme pahasına savunmaktır.

Namusun mihneti taşında onur yatar.

Kadınlarımız bu onuru bayraklaştırıyor.

Esmâ POLAT:
(30 Nisan 1992'de Adana da şehit düşen Devrimci Sol gerillası)
"İşkenceçiler zavallıdır"

"Bizler devrimciliği yaptığımız süreçte bu tür insanlık dışı olaylarla karşılaşacağız. Ben tecavüze uğrayan en ilk bayan okudum, ne de sonuncusu olacağım. Biz düşmana korku salan bir hareketiz. Düşmana her şeye rağmen var olduğumuzu, hiçbir koşulda yılmadığımızı ve yılmayaçağımızı göstermeliyiz.

Tecavüz de düşmanın bize saldırıldığı bir taktiktir. Önemli olan bizim kararlılığımız. Bizim namus anlayışımız, davamıza olan inancımızdır. En büyük namussuzluk davaya ihanettir. Biz kadınlar olarak devrimci mücadelede her zaman var olduk ve olacağız. Bu tür insanlık dışı olaylar bizi yıldıramayacaktır. Tam tersine onlara karşı olan kinimizi nefretimizi bileyecek, mücadeleye daha da bağlayacaktır."

Onuru, namusu biz temsil ediyoruz

insan olmanın onurunu taşıyan tüm insanlar;

Gözaltına alınmışsanız, işkence görmüşseniz, cinsel tacize uğramışsanız.

Bu ayıp sizin değildir, bu namussuzluk size ait değildir.

Gördüğünüz işkenceçileri, ne kadar aşâğılıklığa olursa olsun gizlemeyin. Düznenin gerçek yüzünün ortaya çıktığı işkence hanelerinin hiçbir pisliğini, çirkefini kamuoyundan gizlemeyin.

Herkes, oradaki lağım farelerinin, o iğrenç, aşâğılık, serseri, ayas yaratıkların neler yaptıklarını, neler yapabileceklerini görsün, bilsin, duysun. Gizlemeyin, açıklayın, teşhir edin, tavrı alın.

Çağrımız düzneni ayıplarını korkusuzca haykırabilmeyedir.

Onuru, namusu, her alanda, her noktada biz temsil ediyoruz. Devrimciler temsil ediyor. Bu konuda oligarşinin halka ve devrimcilere söyleyecek tek bir sözü bile olmaz.

Mücadele, onların namussuzluklarına karşı halkın namusunu, onurunu koruma mücadelesidir. Mücadele onurlu, namuslu bir geleceğin mücadelesidir.

Bizim namusumuz mücadelemizdir. Namuslu kalmak, namussuzluğun düznenine karşı çıkmaktır. Namussuzluğa, ne kadar aşâğılık, ne kadar acı verici olursa olsun, direnmektir.

Savaşımızı yoldaşlık ilişkile

“Yoldaş”, “Heval”, “Compasino”... Hangi dilden söylenirse söylen sin “yoldaş” sözcüğü arkadaşlığı, paylaşmayı, birbirine güveni, içtenliği, birikteliği anlatır ilkin. Ve söyleniş bile güzeldir, insanın içini ferahlatan bir hoşluk duygusu verir.

Yoldaşlık, yol arkadaşlığıdır. Aynı yolda birlikte yürümeyi anlatır. Aynı hedefe doğru birlikte yürüten insanlara bu dolambaçlı yolun engellerini, sarp yamaçlarını aşma gücü veren, ortak hedefe bir an önce varma düşüncesidir.

Düşüncede bir olmak, aynı yolda ortak hedefe doğru yürüten insanları duyguda da bir yapar. Uzun bir yürüyüşün zorluklarını, tehlikelerini, acılarını ve sevinçlerini birlikte yaşayan, her şeylerini paylaşan insanlar aynı olaylar karşısında benzer, hatta aynı tepkileri gösterirler.

Biz devrimci, sosyalizm yolunda, faşizmin ve emperyalizmin engellemeye çabalarını aşı aşı ilerliyoruz. Bu, uzun bir yürüyüşür ve bu yürüyüşte “geçici yol arkadaşları” da olacaktır. Geçici yol arkadaşlığı ile yoldaşlığı birbirinden ayırmak gerekiyor. Elbette ki geçici yol arkadaşlığının ötesine geçmeleri için de insanlara emek vermek, onları eğitmek, kazandırmak çabası içinde olmalıyız. Aksi takdirde, “O zaten söyle biliyordu...” şeklinde kolaycı açıklamalara bir yere varamayız. Bize geçici yol arkadaşları gerekli değil ama, mücadele bölgelerini de yaratıyor ve biz onları geliştirmedikimizde geçici yol arkadaşlarının sayısı artıyor. Amacımız, yolda bizi terk edenleri çoğaltmak olmadırna göre, düşünen elinden tutmayı, tökezleyenlere yardım etmeyi unutmamalıyız. Ama çabamızı esas olarak insanların tökezlemeden, düşmeden bu yürüyüşü tamamlayabilmeleri noktasında toplamalıyız. Bunu eksiksiz yerine getirdiğimizde, düşüneni kaldırmak için harcayacağımız zaman ve enerjiden tasarruf ettiğimiz gibi, çok daha fazla ürün de alırız.

Birtakim eksikleri, zaafırları olsa da, bizimle birlikte aynı mücadeleyi paylaşan gular “ham”dır, yerli yerine oturmamıştır, her insan değerlidir. Bu insanları devri- Bunu, en genelde aydınların var olana min kalıcı unsurları, devrimin neferleri karşı çıkma, daha yeniye, daha güzele yapmak bizim elimizdedir. Devrimci ilişki- ulaşma biçimindeki soyut düşüncelerinin lerin güzelliği yasadığıdır. dayanışma, onları aynı yönde tavır almaya ilimeme- paylaşıcılık, kolektivistim içinde taşıyan sinde de görülmektedir. Görünüşte aynı dü- yoldaşça ilişkiler geliştirildiğinde birçok şünceleri paylaşan ve yine görünüşte insan kazanıldığı görülecektir. Kapitaliz- “aydın duyarlılığı” taşıyan bu insanların min çirkinliklerinden kaçarak arayış içine en küçük sorunların çözümünde bile yan giren birçok insanı devrimci saflara taşı- yana gelememeleri, çekememezlikleri, yan, ilişkilerdeki bu güçlüklerdir. Dev- kişisel hirs ve rekabet duygularıyla birbir- rimcililiğin çekim merkezi olmasının lerinin arkasından konuşmaları da gös- önemli bir nedeni budur. Sadece ilişkileri- termektedir ki, kaba biçimiyle düşünce mizdeki eksikleri, zaafırları gidererek bile birliği çoğu zaman arkadaş olmak için bile pek çok insan kazanabileceğimiz unutul- yetmemektedir. Kaldı ki, yoldaşlık mamalıdır. Yoldaşlık, aynı yola “baş koyan” in-

İnsan kazanmada ilişkilerin rolüne de- gindiğimiz noklarda yoldaşlığın ne olduğu, pratikte nasıl şekillendiği ister istemez tartışmanın odağına oturuyor. Yoldaşlık, sıradan bir yol arkadaşlığı değildir. Bu arkadaşlıkta büyük bir ideali paylaşma olgusu vardır. Ve tabii ki, sadece düşüncede aynılık değildir bu. “Aynı şey- leri düşünen” herkes birbirinin yoldaşı mıdır? Hayır, yoldaşlık kağıt üzerinde dü- şünce birliği sağlanmak olmaz. Ve zaten düşüncelerin aynı olup olmadığı esas olarak yaşamın içinde anlaşılır. Bu ne- denledir ki, görünüşte aynı şeyleri düşü-

Devrimci ilişkilerin güzelliği yaşatıldığında, dayanışma, paylaşıcılık, kolektivistim içinde taşıyan yoldaşça ilişkiler geliştirildiğinde birçok insan kazanıldığı görülecektir. Kapitalizmin çirkinliklerinden kaçarak arayış içine giren birçok insanı devrimci saflara taşıyan, ilişkilerdeki bu güçlüklerdir. Devrimciliğin çekim merkezi olmasının önemli bir nedeni budur. Sadece ilişkilerimizdeki eksikleri, zaafırları gidererek bile pek çok insan kazanabileceğimiz

nen insanlar, yaşamda birbirlerinin tam tersi noktaları düşerler. Çünkü, müca- dele içinde sınanmamış düşünce ve duy- zimle birlikte aynı mücadeleyi paylaşan gular “ham”dır, yerli yerine oturmamıştır, her insan değerlidir. Bu insanları devri- Bunu, en genelde aydınların var olana min kalıcı unsurları, devrimin neferleri karşı çıkma, daha yeniye, daha güzele yapmak bizim elimizdedir. Devrimci ilişki- ulaşma biçimindeki soyut düşüncelerinin lerin güzelliği yasadığıdır. dayanışma, onları aynı yönde tavır almaya ilimeme- paylaşıcılık, kolektivistim içinde taşıyan sinde de görülmektedir. Görünüşte aynı dü- yoldaşça ilişkiler geliştirildiğinde birçok şünceleri paylaşan ve yine görünüşte insan kazanıldığı görülecektir. Kapitaliz- “aydın duyarlılığı” taşıyan bu insanların min çirkinliklerinden kaçarak arayış içine en küçük sorunların çözümünde bile yan giren birçok insanı devrimci saflara taşı- yana gelememeleri, çekememezlikleri, yan, ilişkilerdeki bu güçlüklerdir. Dev- kişisel hirs ve rekabet duygularıyla birbir- rimcililiğin çekim merkezi olmasının lerinin arkasından konuşmaları da gös- önemli bir nedeni budur. Sadece ilişkileri- termektedir ki, kaba biçimiyle düşünce mizdeki eksikleri, zaafırları gidererek bile birliği çoğu zaman arkadaş olmak için bile pek çok insan kazanabileceğimiz unutul- yetmemektedir. Kaldı ki, yoldaşlık mamalıdır. Yoldaşlık, aynı yola “baş koyan” in-

Yoldaşlık, aynı yola “baş koyan” insanlara özgü bir duygudur. Büyük bir ideali savunan ve bu davayı savunmak için tehlikeleri, zorlukları ve bedeli ne olursa olsun her şeyi göze alarak yola çıkan insanlar arasında kurulabilecek bir bağdır yoldaşlık. Kişisel çıkar, hirs, rekabet, kuşku, kaygı, samimiyetten uzak tavırlar... bu vb. zaafırlardan arınmış bir ilişki biçimidir.

YOLDAŞLIK-İdeolojik, politik, örgütsel birlik; mücadelede oluşmuş ortak davranışlar; ortak bir ruh ve coşku yaratır.

sanlara özgü bir duygudur. Büyük bir ideali savunan ve bu davayı savunmak için tehlikeleri, zorlukları ve bedeli ne olursa olsun her şeyi göze alarak yola çıkan insanlar arasında kurulabilecek bir bağdır yoldaşlık. Kişisel çıkar, hirs, rekabet, kuşku, kaygı, samimiyetten uzak tavırlar... bu vb. zaafırlardan arınmış bir ilişki biçimidir.

Yoldaşlık paylaşmadır, birlikte müca- deledir, kolektif bir parçası olabilmektir. Ancak haklı ve büyük bir davanın savu- nucuları arasında kurulabilecek bir ilişki biçimidir. Küçük dünyalarına kendi kendilerini hapsedmiş insanların bencilliklerin- den, kişisel kaygı ve hesaplarından arın- mış bir duygudaşlık ve düşüncü arkadaş- ığıdır. Kısacası yoldaşlık aynı davayı sa- vunmaktır, dava adamıdır.

Yoldaşlık ilişkilerinin Temeli Aynı Dava İçin Mücadeledir...

Yoldaşlık, öncelikle ideolojik, politik, örgütsel birlik ister. Kaynağını böylece bir temelden alan ilişkiler insanlığın tanıdığı en güçlü arkadaşlık duygularını yaratır.

İdeolojik, politik, örgütsel birlik; müca- dele içinde oluşmuş ortak davranışlar, ortak bir ruh ve coşku yaratır. Mücadele sürecinde böylece bir ruhsal şekillenme olmadan davranış ve yaşam birliğini oluşturma olanağı da yoktur. O halde yoldaşlığı; ideolojik, politik, örgütsel bir birlik temelinde yükselen ve mücadele içinde şekillenip gelişmiş, ortak bir ruh ve coşkuyla kendini somutlayan ilişkiler ola- rak tanımlayabiliriz.

Hedeflerde ve bu hedefe varış yolla- rında aynı özgeyi yakalamış insanlar ara- sında kurulabilecek bir ilişki biçimidir. Bir- birini hiç tanımayan ve kilometrelerce uzakla yaşayan insanların aynı duyguyu paylaşması, birlerce insandan oluşan büyük bir ailenin parçası olduklarını his- setmeleridir. Yüreğın birlece birliktle at- ması, beyin bu kolektif yapı için çalış- ması, kolektif yapının çıkarlarının her adımı düşünülmesidir.

Bugün bizler ülkemiz halklarının ba- gimsizlik, demokrasi ve sosyalizm müca- delesinde faşizmin ve emperyalizmin sal- dırılarına karşı koyan örgütlü bir yapının parçalarıysak, bize mayamızı veren de bu yapının anlayışı, stratejik çizgisi, dev-

imizin gücüyle yükseltiyoruz

MÜCADELE YOLDAŞLIK İLİŞKİLERİNİN TEMELİDİR. "Başkaları" için ölmek, örgütünü ve hürriyetini kendinden öne koymak şehitlerimizin bıraktığı en değerli miras oldu.

rimci yaşam biçimi ve ilkeleridir.

Faşizmin azgın biçimde saldırdığı ve bizi yok etmek için tüm gücünü devreye soktuğu, "topyekün savaş"ı örgütlemeye çalıştığı bir süreçte yaşıyoruz. İçişleri Bakanı'nın "Gazaniz mübarek olsun." sözleriyle profesyonel katiller sürüsünün ipini çözdüğü bir savaş yaşıyoruz. İnsanlarımızın katledilmesiyle yelimeyenler, onların cesetleri üzerinde tepinecek hayvani duygularını gideriyorlar, insanlıktan çıkmış bir düşmanla savaşırken bizler insanlığı temsil ediyoruz, insanlığın tanıdığı en güzel duyguları; adaleti, paylaşmayı, vefayı, kısaca çıkarış, yalansız-dotansız ilişkileri, namusu, insanlık onurunu yeşertiyor, besliyor, büyütüyor.

Yarının toplumunu nüveler halinde de olsa bugünden kumaya başlayan mücadelemiz kendi ilişki biçimini, devrimci değerlerini, geleneklerini, kültürünü yaratarak geliştiriyor. Yoldaşlık bu mücadele içinde anlam kazanıyor.

Faşist güçlerin kuşatması altında yaşam kaygısından uzaklaşarak örgütünü ve yoldaşlarını korumak için neler yapabileceğini düşünen, operasyonun gelişiminin çözülmesi için yoldaşlarına ipuçları sunma kaygısıyla hareket eden, kendisi de ölüme yüz yüze İken Sinan ve Fazıl yoldaşlarının yaşamlarından endişe eden Sabolarada, düşmanın birliğine yönelik saldırısı karşısında öncelikle savaşçıları pusulara düşürmemeyi, üsleri kurtarmayı düşünerek Ankara caddelerinde bütün bir gece katiller sürüsüyle çalışan, kuşatmalar yaran Hattı Ates gibi komutanlarda en üst ifadesini bulan yoldaşlık duyguları devrimci kültürümüzü geliştiriyor. Düşman kuşatması altında bulundukları üssü savunmak için birlikte barikat kuran, açılan gedikleri kapatmak için canla başla çalışan ve bunu sıradan bir iş gibi doğallıkla yapan Eda'dan, Taşkın'dan yoldaşlığı öğrenmiyiz. Yoldaşlığını işkenceci katillerin eline teslim etmekte Yusuf Erişti gibi, Birtan gibi di-

reniş kahramanlarından öğrenmiyiz yoldaşlığı. Devrimci Hareketin kampanya kararını duyunca küçük hesapları reddedip "Madem ki hareket orada kavgayı yükseltiyor, biz de buradan ses vermeliyiz." diyen kır genilla komutanı Şerafetin'in hareket ruhundan, coşkısından, yoldaşlarıyla birlikte alan yüreğinden öğrenmiyiz. Yoldaşların düşman ablukasına düşmesini diye kendini ortaya atarak çatışan ve böylece örgütünü ve yoldaşlarını koruyan Perihanlar yeni bir kültür, yeni tür ilişkiler yarattılar. Onlar Adana'da, Ankara'da kanlarıyla duvarlara örgütlerinin adını yazabilecek bir kahramanlık örneği sunarken, geride kalanlara inancın gücünü, örgütlerine ve yoldaşlarına bağlılıklarını bir gelenek olarak bıraktılar. Hepsinden öğreneceğiz var. Yoldaşlık ilişkilerinin mücadele içinde kazanılabileceğini söylerken kastettiğimiz budur. Bunlar, mücadelenin asli bir parçası olanmayanların anlayamayacakları davranış biçimleridir. Çünkü böyleleri "başkaları" için ölmeyi anlayamazlar, örgütünü ve yoldaşlarını kendinden öne koyan duyguyu düşüncüyü anlayamazlar. Oysa, sosyalist toplumun insan ilişkileri kendi yaşamında, mücadelesinde

Devrimci hareket, bugüne kadar, tek tek her üyesinde böyle bir onurun en güçlü şekilde temsilini oluşturmaya çalışmış, bunu yüceltmiş, korumuştur. Çünkü bu onur, geleceğimizin ve kurtuluşumuzun önemli bir ögesi olarak görülmüştür. Sorunu bu şekilde kavramayan biri için onur ve gurur boş kelimelerdir, küçük burjuvazinin iffah olmaz hastahklarından biridir. Böyle bir onuru kendinde biçimlendiremeyen birinin devrimci harekette ve çevresinde tutunabilmesi, yararlı olması mümkün değildir.

daha bugünden oluşturmaya başlayan güçlü bir siyasal çizginin ideolojik, politik, örgütsel birliğidir bunları yaratan.

Yoldaşlık ilişkileri Güvene Dayanır

Yoldaşlık ilişkileri hiçbir kuşku duymaksızın arkadaşına sırtını yaslayabilmek, omuz omuza verebilmektir. Bu, sonsuz bir güven ister. Bu güvenin temeli de yine ideolojiye, halkına, örgütüne, yoldaşlarına güvendir. Böyle bir temelden yoksun güven soyuttur, içi boştur. "Güveniyorum" diyebilmek için bu güveni oluşturan bir süreç yaşamak ve güveni mücadele içinde oluşturmaktır gerekir. Çünkü aynı yapı içerisinde yer alan insanlar arasındaki ilişkilerde güveni yaratan öge, emirler, talimatlar, kurallar, tüzükler vs. değildir. Bir siyasal hareket ne kadar mükemmel programlar, tüzükler yaparsa yapsın, eğer o hareket mücadele içinde bir devrimci kültür yaratmamışsa, bölünme-parçalanmalardan, komplocu davranışlardan, hiziplerden, otomon yapılarından kurtulamaz. Oysa mücadelenin zorluklarını, tehlikelerini, acılarını paylaşan ve düşman saldırılarına birlikte göğüs gerecek devrimi, devrimi örgütü yaratan, yaşayan insanlar arasında gerçek bir güven ilişkisi oluşur. Zorlukları paylaşmak, insanların birbirine yakınlıktır, güven verir. İyi günlerde beraber olmak, günlük çalışmada birlikte davranmak elbette ki, daha üst ilişkiler için zemin yaratır, ama işin esası, mücadelenin zorluklarını birlikte göğüsleyebilmektir. Bu zorlukları ve acıları paylaşmak güçlü bir kaynaşma ve duygudaşlık yaratır. "Yoldaş" hitabı böyle sınavlardan geçmiş yapılarda daha bir anlam kazanır. Yoksa sözünün kulağa hoş gelen yanına takılıp kalındığında, içi doldurulmadığında bir anlam ifade etmeyeceği gibi kavramı da aşındırır, iğini boşaltır.

Yoldaşlık ilişkileri basitçe ele alınıp geçirilecek bir olgu değildir. Bir birinin ve hatta bir siyasal hareketin bütünsel uyumunda, başarılarında belirleyici bir etken olarak ortaya çıkar. Bu ilişkiler, kapitalist toplum içinde devrimciliği yaşam biçimi haline getirmekle, kapitalizm koşullarında dürüstlüğü, devrimci ahlakı, paylaşımcılığı, çıkarış yaşamı yücelten sosyalist adacıkları çoğaltmakla kurulabi-

Devrimci hareket içinde yer alan insanlar arasında güvene dayanan yoldaşlık ilişkilerinin varlığından söz edebiliyorsa, bu, mücadelenin tüm parçalarında

Yoldaşlık paylaşmadır, birlikte mücadeledir, kolektifin bir parçası olabilmektir. Ancak haklı ve büyük bir davanın savunucuları arasında kurulabilecek bir ilişki biçimidir. Küçük dünyalarına kendi kendilerini hapsetmiş insanların bencilliklerinden, kişisel kaygı ve hesaplarından arınmış bir duygudaşlık ve düşünce arkadaşlığıdır. Kısacası yoldaşlık aynı davayı savunmaktır, dava adamılığıdır.

ve özellikle de düşmanla yüz yüze olduğu işkence ve tutsaklık koşullarında oluşmuş bir güvenin sonucudur. Teslim alma ve siyasal kimlikinden soyundurma amacıyla yoğunlaştırılmış ve azgın saldırılar karşısında sırt sırta vermiş yoldaşların düşmanın bölme, parçalama çabalarını boşa çıkarma sürecinde oluşmuş bir güvendir bu. Keza düşmanın yok etme, bitirme düşüncesiyle saldırdığı bir süreçte, bu saldırılara birlikte karşı koyma ve düşmana, anladığı dilden cevap verme düşüncesiyle yapıp tutuşmakta oluşmuş bir güvendir. Bu tür çetin sınavlardan geçmemiş bir mücadelede "Sana güveniyorum." vb. sözler bir anlam ifade etmez. Oysa yaşamla ölüm, direnişle teslimiyet ikileminin karşı karşıya kaldığı durumlarda onursuzluğu, teslimiyeti yaşamaktansa ölümü tercih eden bir mücadele çizgisi ve bu çizginin gelenekleri bu "güven"ini içi doldurabilir.

Devrim de halklara güvence getirir. Halkına güvenin en somut ifadesi yoldaşına güvendir. Eski-yeni ayrımı yapmadan, mücadelede yer alan insanlarımızı güvenmeli, bu güveni pratik içinde pekiştirmeliyiz. Bu süreçte güven duyulmayacak insanlarla da karşılaşabiliriz. Ancak bir insan hakkında "güvenilmez" yargısına varmak için de önce onu tanımalı, mücadele içinde görmeliyiz. "Sana güvenilmez" şeklinde peşin yargıyla yaklaşmak insanlara güvensizlik açılır. İnsanlar, devrimci hareket kapitalizmin güvensizlik ortamından, kuşul ilişkilerde kimsenin kimseyi sırtını dönmemesinin teşvik ettiği koşullardan geliyorlar. Doğal olarak bu işleri bir süre üzerlerinde taşıyacaklardır. Güven duymak istediğimiz insanlara önce biz güven vermeliyiz. Ve o insana güvendiğini, yapabileceğini hissettirmeliyiz. Bir şeyler vermeden almak mümkün değildir. Devrimci ilişkileri yeni tanyan insanlara önce kültürümüzü vermeliyiz. Bu kültürü tanıyan insanlar, kapitalizmin onlara veremediğini bizde bulduklarında, bu güvence gelişeceklerdir. Aksi, insana güvenmeyen, halktan kaçan bir anlayıştır. Birçok insanın dev-

BİZİM İLİŞKİLERİMİZDE İNSANLIĞIN GELECEĞİ VAR-Onur var, güzellik var, sevgi var, coşku var. Hiçbir çıkar gözetmeden halklarımızın kurtuluşunu sağlayacak bütün erdemler var.

rim saflarına katılması, ilk anda ideolojisi, sınıf gelişmelerini çok iyi kavraması-çözümlemesinden değil, devrimci ilişkilerden etkilenmekle başlamıştır. Bu, argümler faaliyetlerinde gözden kaçırılması gereken önemli bir noktadır.

Yoldaşlık ilişkileri Açıklık ve İçtenliklidir...

Yoldaşlık, ilişkilerde açıklık ve içtenlikli ilişkilerin açık ve içten olması için güvenir gereklidir. Güvene dayalı ilişkileri oluşturmak için de açıklık ve içtenlik gereklidir. Güvenin olmadığı yerde açıklık, açıklığın olmadığı yerde güven ilişkileri oluşmaz.

İnsanların birbirine karşı önyargılı olduğu, kuşkuculuğun yaygın biçimde görüldüğü, kişisel gelişmelerin, dışişlemlerin atlatıldığına yaygınlık taşıdığı bir toplulukta güvenden, açıklıktan, içtenlikten söz edilemez. Karşındakine güvenmeyen bir insanın açık davranması mümkün değildir.

İlişkilerde açıklığı, içtenliği yaratan da mücadeledir. Eleştiri-özeleştiri mekanizmasını güçlendiren, gerçek kılan bu açıklık ve içtenliktir. Eleştiride art niyetten uzak olmak, özeleştirmede içten davranmak, güven, açıklık ve içtenlikle anlam kazanır. Bir devrimci, yoldaşının zararına olabilecek hiçbir davranışa girmez. Bu özümseğinde ne eleştirilerin altında başka niyetler aranır, ne de özeleştirmeye kuşkuyla yaklaşırlar. Yoldaşlık kendisini örgütleme ve yoldaşlarıyla bütünleştirmek olarak kavrandığında, eleştiri-özeleştirmenin tek amacının geliştirme, dönüştürme isteği taşıdığı kolayca anlaşılacaktır.

Bu ilişkileri liberalizmle karıştırmamak gerekir. Yoldaşlık adına eksik ve yanlışlara göz yummak, yoldaşlığa ve yoldaşlarına en büyük darbeyi vurmaktır demek. Yoldaşlık, eksikliklere, zaafırlara ve yanlışlara karşı acımasız olmayı gerektirir. Bu, aynı zamanda kendi eksik, zayıf ve yanlışlarına karşı da acımasızlıktır. Yanlış görmezden gelmek, o yanlışle dınıştırmak, yoldaşını çürütmeye terk etmek demektir. Yoldaşlık ilişkileri ise örgütüne ve yoldaşlarına karşı sorumluluk duymaktır. Bu, tüm yoldaşlarına sıcak ve içtenlikle yaklaşmayı gerektirirken, adam

kayırması, adam seçmeçilliği, bölgeçliği, birimçiliği, hemşenlik ve feodal arkadaşlığı, ahbap-pavuş ilişkilerini reddeder. Aksi yaklaşım, yapı işlevi özerk yapılar, kastlar, çeşitli nedenlerin bir araya getirdiği grupçuklar ortaya çıkarır ki, bu yapılar kendi içinde birçok olumsuzluğu besler, geliştirir. Dışa kapalı bu grupçuklar dedodu, kişisel sirtüşmeler vb. ile kendi kendilerini tüketen bir özellik taşırlar, devrimci gelişime kapalıdır. Böyleleri kuşku ve güvensizliği yayırlar. Bunlar hareket ruhuna sahip dava adamı olamamının, devrimciliği bir yaşam biçimi haline getirememenin, yoldaşlık duygularıyla donanmanın sonuçlarıdır.

Bizler büyük bir idealin sahipleriyssek hiç kimseye kişisel bir hesabımız yoktur. Yoldaşlarımızla bölüşemeyeceğimiz, paylaşamayacağımız bir şey olamaz. Bu kişisel hirs, rekabet, dışışma vb. küçük-lükleri aşmaktır. Büyük idealleri olmayan, böylese idealler için omuzları küçük gelenler, küçük şeyleri büyütür, onları iş edinirler. Ve burada ortaya çıkan alınganlık, çeşitli kompleksler, kaptırlar, köçümsemeler, kıbrır vb. duygular, dahası küfür ve hakarete varan yaklaşımlar bir devrimciye yakışmadığı gibi, eleştiri-özeleştiri mekanizmasını da tahir eder, işlevini yok eder. Şunu unutmamak gerekir ki, dünyanın en onurlu insanları devrimcilerdir ve bunu mücadeleye kazanmışlardır. Bu, kişisellikten çıkması, tüm bir devrimci hareketi, halkların kurtuluşunu temsil eden onurudur. İşte düşmanın en güçlü olduğu yerde dahi (ışkencede, zindanda, kuşatmada) bir devrimciyi zafere ulaştırıran, devrimci hareketle, halkların kurtuluşuyla kendi onuru arasındaki özeleştirlir. Devrimci hareket, bugüne kadar, tek tek her öyesinde böyle bir onurun en güçlü şekilde temsilini oluşturmaya çalışmış, bunu yüceltmış, korumuştur. Çünkü bu onur, geleceğimiz ve kurtuluşumuzun önemli bir ögesi olarak görülmüştür. Sorunu bu şekilde kavramayan biri için onur ve gurur boş kelimelerdir, küçük burjuvazinin iflah olmaz hastalıklarından biridir. Böyle bir onuru kendinde biçimlendiremeyen birinin devrimci harekette ve çevresinde tutunabilmesi, yararlı olması mümkün değildir. Devrimci onuru güçlen-

dirmek, yenilmez kılmak zorundayız, bunun tek yolu da eleştiri-özeleştiri mekanizmasıdır, bu ilkenin sağlıklı temelde işlenmesidir. Düzen, onursuz-gurursuz insanları yetiştiriyor, kişisiz robotlar, me-murlar, emir kulları üretiyor. İnsanları devrimci yapmanın, onları sürecin insanı yapmanın, onlara yarını kuracak güç ve iradeyi kazandırmanın tek yolu mücadeledir, halkların kurtuluşunda anlamını bulan devrimci onura sahip güçlü insanlara sahip olmak.

Mücadelenin geliştirilmediği, politika üretiminin sağlanmadığı yerlerde *kişisel* gelişmeler öne çıkar, büyür ve bir süre sonra yapıyı parçalayan, ruh birliği ve

Faşizmin ve emperyalizmin üstün savaş mekanizması karşısında devrimin silahlı insandır. Devrim ordusu kişisel çıkarları için değil, bütün bir halkın çıkarları için bir araya gelmiş bilinçli ve gönüllü bir ordudur. Bu ordunun düşman karşısında en büyük silahlı ise moral üstünlüğü ve yoldaşça ilişkilerdir.

coşkuyu yok eden, insanları ögüten, yeni insanları kaçırılan bir yıkıcılık mekanizması yaratılmış olur. Bu, devrimci harekete verilebilecek en büyük zararlardan biridir ve objektif olarak karşı-devrimci hizmet eder. Mücadelenin her an geliştirdiği, sürece uygun politika üretiminde katılım ve verimliliğin en üst boyutta olduğu yerde ise yakınlaşma, kaynaşma ve yoldaşlarla bütünleşme vardır. Devrimciliğin en güzel yanı da buradadır. Devrimcilik, yoldaşlık bu durumlarda anlam kazanır, içten gelecek "Yoldaş" diye bilmeyi ancak bu ilişkiler hak ederler.

Savaş ve Yoldaşlık...

Ülkemizde yaşanan "savaş" ortamı devrimci hareketten ve üyelerinden çok şey bekliyor. Özellikle bu savaşta ciddiye alıp hareketleri yerine getirebilecek şekilde hazırlanmanın bir parçası da ilişkileri devrimciyleştirmektir.

Savaşta üstün bir moral gücün yanı sıra, savaşçılar arasında güvene dayalı güçlü bir bağlılık, dayanışma, kolektif ruh ve hareket bilinci gerekir. Teknoloji ve silah gücü olarak devrim saflarından katbekat ilerde olan, bunun yanında sistemin ayakta kalması noktasında emperyalizmin de tam desteğini almış bir düşmanla savaşıyoruz. Böyle bir gücü atledebilmek için onda olmayan üstün özelliklere sahip olmalıyız. Faşizmin ve emperyalizmin üstün savaş mekanizması karşısında devrimin silahlı insandır. Devrim ordusu kişisel çıkarları için değil, bütün bir halkın çıkarları için bir araya gelmiş bilinçli ve gönüllü bir ordudur. Bu ordunun düşman karşısında en büyük silahlı ise moral üstünlüğü ve yoldaşça ilişkilerdir.

Devrim saflarında yoldaşlık ilişkilerinin varlığı zafer için güçlü bir etkenidir. "Vietnam Kazanacak" isimli belgesel romanın yazarının Vietkong savaşçılarındaki ilk katini çeken özelliklerden biri kendi aralarındaki ilişkilerdir. Birbirlerine bağınıp çarpmayan, ağzılarından kötü söz çıkmayan, her şeylerini paylaşan insanlardan oluşmaktadır. Vietnam Halk Kurtuluş Ordusu... Sevgi ve bağlılık tüm ilişkilerde kendisini göstermektedir. Komutaria savaşçı zaferi kazanma inancıyla bütünleşmiştir. Savaşçılar alınan kararlara katılmakta, üstlenili eleştirebilmektedir. Astla üst arasında yoldaşça bir ilişki sürmektedir. İşte Vietnam Halk Kurtuluş Ordusu'na zaferi götüren en önemli özelliklerden birkaçıdır bunlar.

Bizim ilişkilerimizde de altındakini etmek, emir-komuta mekanizmasını bu niyetle kullanmak yoktur, yöneticilik vardır. Bunun hotzotçuluğu, dukağa dönüştürüldüğü yerde, yoldaşlık değil, sorumluluğun kötüye kullanılması söz konusudur. Bir yöneticili, bir komutanı en çok güçlüten şey bu tür sektelemler, sorumsuzluklardır.

Yirmi yılı aşkın bir silahlı mücadeleye gelenekçi olan devrimci hareket, bu alanda da devrimci bir kültür yaratmıştır. Disiplini, ilkelere, kuralları, kolektivizmi, gelenekleri ile devrimciliği bir yaşam biçimi haline gelmiş, yoldaşlık bu yaşam biçimi içerisinde gerçek anlamını bulmuştur. Örgüt bilinci gelişmiştir, insanlarında örgütüne, yoldaşlarına, halkına bağlılık içselleştirilmiş ve tüm bunlar kültürümüzün önemli bir parçası haline getirilmiştir. Yüzlerce namınlun açık hedefi halinde olmasına rağmen "Yoldaşlarımız cezalandıracağız sizli" diye haykıran güç, özünü bu devrimci kültürden almaktadır. Ve bu öyle bir güçtür ki, aynı anda binlerce yüreği geitir yoldaşlarının hesabını sor-mak üzere harekete geçmektedir.

Katliamlı düşmanın silahlını yenecek olan da devrimci saflardaki moral üstünlük ve yoldaşlıktır. Düşmanı bu özelliklerimizi geliştirerek vurmaliyız. Kişisel hesaplar peşinde olmayan, savaşmaya gönüllü insanlardan oluşan devrimci hareket saflarındaki yoldaşlık bağlarını daha da geliştirmek, güçlendirmek ve yaşam biçimimizin doğal davranış tarzı olarak içselleştirip zenginleştirmek gerekir.

Birkaç dakika sonra öldürüleceği kesin iken "Tüm yoldaşlarımıza selamlarımızı iletin." diyenlerin selamını almak için...

İktidarın ilk günleri, Medis koltukları şen sakraklı. Kimi yüksek sesle, kimi içten içe, kimisi de büyük altından gülüyordu. Herkes tekstleri iyi ezberlemiş, rollerini başlarıyla oynamıştı. Şimdi derin bir "oh" çekmenin zamanıydı. Hepsini birbirini kullandı. Altmış milyon iyi kandırmışlardı..... Şimdi iş, oyunu sürdürmedeki beceriyi kalmıştı. Vaadeleri demediler, açıklamaları yeni vaatler izledi. Yüzü, üç yüzü, beş yüzü günler, halka "umut" kapıları olarak benimseltilmeye çalışıldı. Biri olmadı diğeri, o da olmadı bir başkası... Çünkü vaatlerin en önemlerinden biri, sokaktaki vatandaşın kendi yaşamında hissettiği enflasyonun aşağı çekilmesi idi. Özellikle toplam esya fiyatları endekslerinin yansıttığı enflasyon, gerçek rakamların çok altındaydı ve pahalılık vatandaşın en çok düşündüren ve sıkıntıları başında geliyordu. Bunu bilen Demirel, enflasyon-

lerak bakıyor. Bu laflara Çiller'in kendisi bile inanmıyor.

Çiller'in "tahmini" enflasyon rakamı, daha şimdiden asıldı. Ancak ellerinden fazla bir şey de gelmiyor. Artık burjuva basın bile "Hükümet düşer, enflasyon düşmez" manşetleri atıyor. Daha dün "Bu işin Lokman'ı bizim" diyen Demirel, bugün "Enflasyon da, terör de günlük iş değil, makul bir süre mücadele gerektiren olaylardır. Enflasyon düştü diyebilmemiz için asgari beş yüz gün gereklidir. Bunun üç yüz günü gitti deniyorsa, daha iki yüz günüm var." diyor. Oysa, daha çok iki yüz güne ihtiyaçları olduğunu, iki yüzü günlerin kendilerini kurtarmayacağı çok iyi biliyorlar. Biliyorlar ama, bunu söylemeye dilleri varmıyor...

na karşı nasıl başlan kazanacaklarına ilişkin diğer iktidarlardan "değişik" reçeteler yazıp duruyordu. Aslında reçetede "eski yazının" önerdiği yeni bir ilaç da yoktu. Nitekim, bu gerçeğin görülebilmesi, kimsenin elinde "sihirli değnek" bulunmadığını anlaşılmaya için aradan fazla zaman geçmesi gerekmedi. Yine kamu kesimi yüksek faizlerle borçlanmayı sürdürüyor, yüksek faiz politikası sanayinin önemli maliyet unsurlarından biri olmaya devam ediyor, maliyetleri artan da artırmayan da dilediği gibi zam yapmaktan çekinmiyordu. Yıllar yılı yüksek enflasyon sayesinde başarılı görünen, maliyet artışlarını fazlasıyla fiyatlarına yansıtarak kârlarını artıran tekeli burjuvazinin durumunda ise pek bir değişiklik yoktu. Onların keyfi yerindeydi. Enflasyon müptelası olan düzenin de aslında enflasyonun kökünü kazımak gibi bir niyeti yoktu. Onlar, "sadece enflasyonun dizginlerini kendi ellerinde olmasını istiyorlardı. Ama işte sorun da burada başlıyordu. Çünkü dizginleri enflasyon ele geçirmişti.

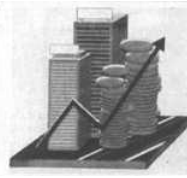
EYLÜL AYI ENFLASYON RAKAMI % 7.4

Devlet İstatistik Enstitüsü, Eylül ayı enflasyon rakamını % 7.4 olarak açıkladı. Bu rakam, geçen yıl Eylül ayında % 6.1'di. Bu yılın ilk dokuz ayındaki enflasyon oranının ise, tüketici esya fiyatları ile % 43.2 olarak gerçekleştiği açıklandı. On iki aylık ortalamalara göre, geçen yıl Eylül ayında % 64.1 olan tüketici fiyatlarına göre enflasyon, bu yıl % 70.5 olarak gerçekleşti.

Ekonomi bir girenin bir daha çıkamadığı çift çarşısı gibiydi. % 50-60 enflasyon tahmini yapıp "Bazıların hoşuna gitmese de enflasyon düşüyor, daha da düşecek." diyen Çiller'e artık herkes gü-

Koalisyon iktidarı, daha işin başına geçer geçmez, borsaya ekonomiyi "düzleştire" olarak "önemli görevler" yüklemişti. Yapılan hesaba göre, ekonomide yaratılacak "istisnar ortamı" halkın güvenliğini sağlayacak, piyasadaki para fazlalığı borsanın hisse senetlerine kayacak ve emisyon hacmi daraltılarak enflasyonun aşağı çekilmesinde başarılar kazanılabilecekti... Çiller bu politikayı açıkladığında, aslında işler fena değildi. Açıklama borsanın ortasına bomba gibi düşmüştü, yalan ve demagojideki "başarı" hisse senedi fiyatlarını bir anda yukarı doğru çekmeye başlamıştı, iktidarın yapmak istediği, aslında kapitalist sistemin sömürü kurumlarından biri olan borsayı kullanarak halkı sömürmekti. Ancak iktidarın hesabı borsaya uymamış, carpık kapitalizmin "eti budu olmayan" borsası bu işin üstesinden gelememişti. "Bir umut" diyerek yükselise geçen borsa endeksi, hemen ar-

İktidar, ilk dokuz ayı halka zehir etti

Bu çalışma sırasında ortaya çıkan rakamlar, hükümetin bu yıl için 32 trilyon lira olarak belirlediği konsolide bütçe açığının 60 trilyonu geçtiğini gösterdi. Maliye ve Gümrük Bakanlığı verilerinden yapılan değerlendirmeye göre, bu yılın

DEMAGOJİK RAKAMLAR GERÇEĞİ DEĞİŞTİRİYOR

Enflasyon karşısında elleri kolları bağlananlar, çaresizlik içinde kimsenin anlamadığı rakamları peş peşe sıralayıp nasıl başarılı olduklarını anlatmaya çalışarak, halktan sabır istiyorlar. Demirel, İTO'da düzenlenen vergi mükelleflerinin ödül töreninde, "Ben sizden klasik sabır istemiyorum, demokratik sabır istiyorum" diyerek ifade ediyordu.

Demirel, enflasyonlu ortamı gölgelemek amacıyla, geçen yıla oranla ihracattaki artıştan, vergi toplamadaki başandan, döviz rezervi yeterliliğinden söz ediyordu.

Ne var ki, halk kendi cebini doğrudan ilgilendirmeyen yatırım hamlesinden, kendi satın alma gücünü artırmayan "yüksek gelir artışı"ndan tatmin olmuyor. O yüzden de, bu rakamlar halk için hiçbir şey ifade etmiyor.

HALK ENFLASYONA ALIŞMAYACAK

Bugün iktidardan enflasyon karşısındaki başarısızlığını artık hiç kimse tartışmıyor. Solunum yolları tıkalı bir ekonomiden beklenemez bir şey kalmadı. Bugün iktidardan ekonomi politikasının kilit noktası,

ülke kaynaklarını tekeli burjuvaziye ve diğer sömürücü sınıfları aktaran "mali hile"den başka bir şey değildir. Düzenin kapıldığı çöküş akıntısından kendini kurtarma şansı yoktur. Ki, bunu Demirel bile bir anlamda açıklan ifade ediyor: "Bu sorunu bizden başka gelecek başka hükümet de çözemez. Eğer çare olsaydı biz bulurduk."

Düzenin içinde bulunduğu bunalımın çaresi yok. O yüzden de, ne sizden öncekiler bunu gerçekleştirebildi, ne siz ne de sizden sonrakiler "çare" bulabilecekler. Tek "çare"niz, halkın ağzını kapatıp gözünü yummasını sağlamaktır. Terörden vazgeçememizin de bu yüzündür. Ancak bunun ateşle oynamaktan farkı yoktur, çünkü halkın "sabır" göstermeyeceği günler çok uzakta değildir.©

Hani borsa can simidiydi?

ilk sekiz ayında ortaya çıkan 25.5 trilyon liralık

bütçe açığı, yılın tümü için belirlenen hedefin % 80'ini oluşturuyor. Bu durumu DPT Müsteşarı İlhan Kesici "1992'yi kaybettik" diye değerlendireyor. Artık iktidardan ekonomi politikalarının bir işe yaramadığını kimse inkar etmiyor. Devlet Bakanı Akın Gökten ise, İzmir Ticaret Odası'nda düzenlenen bir toplantıda "Ekonomi adeta işlemez hale geldi. Ekonomi kan kaybediyor." diye ifade ediyor.

Üretimin büyük çapta gerilediği, küçük üreticilerin kaplarına kilat vurduğu, dış borçların faizlerinin bile ödenemediği, işsizliğin dev boyutta-

ra ulaştığı, yoksulluğun, sefaletin kol gezdiği bir ortamda, iktidar ne kan kayımları önleyebilecek ne de polis devletiyle korunan "özgür toplum" yaratma projesini çamura saplanmaktan kurtarabilecekler.

MGK emretti, Yargıtay destekledi, DGM hızlandı

Ali İnce Nevroz'da Gemlik ANAP İlçe binasının bombalanması ve iki adet pankart asıldığı iddiasıyla İstanbul 11 No'lu DGM'de yargılandı. Ali İnce'nin davasında 12 Eylül mahkemelerindekisi yolu izlemedi. 12 Eylül davalarından biri olan Devrimci Sol Ana Davası'nda 8-10 yıl tutuklu kalıp beraat eden, dava sonuçlandırıldığında 5-8 yıl alacaklı olanların sayısı hiç de az değil.

12 Eylül hukuku bu kez süratli işletildi. Ellerinde işkence altında kendi düzenledikleri kağıtlara atırdıkları imzalar dışında bir şey yoktu polis ve savcılar. Görgü tanığı, teşhis belgesi, tanık vb. hiçbir delil yoktu ve olması da mümkün değildi.

Anayasa maddelerine göre bir sanığa ceza verilmesi için gerekli olan bütün bu yoklara rağmen var olan neydi?

Ali İnce birinci mahkemede kimlik bilirimini yaptı ve polis ifadesini reddetti.

İkinci mahkeme için Bandırma'daki delillerin gelmesi, görgü tanıkları ve polislerin çağrılmalarına karar verildi. Ne ikinci mahkemede ne de üçüncü mahkemede ne işkenceci polisler ne de olmayan deliller ve görgü tanıkları, hiçbirisi gelmedi. Olmayanların gelmemesi anlaşılır şeydi ancak işkenceci polislerin gelmemesine rağmen, tüm bu gelişmelerin Ali İnce lehine değerlendirilmesi gerekirken dosyayı dahi incelemeden savcı esas hakkındaki mütalaasını okuyordu. Burada da gariplikler vardı.

Polis fezlekesindeki iki pankartı savcı üçe çıkarmıştı. Anlaşılan görgü tanığı savcıydı. Fakat savcı o tarihlerde Bandırma'da bulunmamıştı. Ali İnce de eylem saatlerinde Otel Eke Restoranı'nın şef garsonu olarak görevinin başındaydı. Ancak bunları dikkate almayla mahkemenin hiç mi hiç niyetinin olmadığı ortaya çıktı. Zira o günlerde MGK "milli mutabakat" sağlıyor, örnek cezalar istiyordu.

Bunca yaşananlardan sonra, uzun uzadıya savunma yapmayı gerektiren bir durum dahi yoktu. Ali İnce ve avukatının delil götürme diye bir durumu olamazdı, çünkü ortada delil diye sunulan bir şey de yoktu. Ne delil, ne tanık, ne de başka

bir şey, DMG'lerde ceza verilmesi için bunların hiçbirisi gerekmiyor. Devlet Güvenlik Mahkemeleri de iktidarın baskı ve terör politikasının uygulayıcıları olarak üzerlerine düşen "görevleri" en iyi bir şekilde yapmaya çalışıyorlar. Delile, tanığa gerek yok, öyle ki iktidarın sıradan halka savaş açtığı bu dönemde, devrimci-demokrat niteliklere sahip olmak bile işlenebilecek suçların en büyüklerinden biri olarak değerlendiriliyor.

Bu gelişmeler üzerine bir sonraki duruşmada karar verildi.

Karar mı? Kararı MGK ve Yargıtay vermişti. DGM için ise bu bir "talihisizlik". Tam da DGM isminin halkta güven bunalımı yarattığı tespitlerinin üzerine isim değişikliği ile imaj fazelemeyi önerdiklerinde, yeni politikaların mesajları da bu dalalarda geldi.

Tahliye bekleyen Ali İnce'ye 18 yıl 4 ay ceza verilirken, o gün duruşması olan diğer tutuklular da 15 yıla kadar varan benzeri cezalar aldılar. Anlaşılan DGM, MGK'nın dediklerini iyi anlamıştı. Şimdi dosyalar Yargıtay yolunda ve sonucu hep birlikte göreceğiz, ister misiniz Yargıtay Nevroz'daki "Şınak ayaklanmasını" örgütlemekten idamlarını istesin.

Hastasın ama paran yok öyleyse tutuklusun

Trafik kazası geçiren 30 yaşındaki tıracı Mehmet Emin Özen, Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde bir süre tedavi gördü. Ancak tedavisi biten her hasta gibi, sağlığına kavuşmuş bir şekilde evine gitmesi gerekirken, M.Emin Özen için böyle olmadı. Tedavi edildiği servisin şefi ABD'li Doktor John Fowler, hemen hastane yönetiminin Özen için kelepçe istedi ve Özen'i yatağa kelepçeledi.

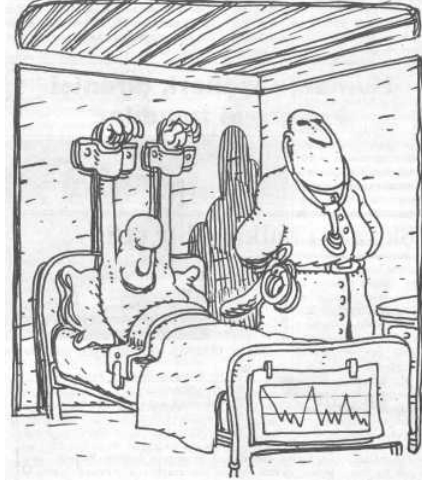
Hastane masraflarını ödeyemediği için rehin kalan insanlarla ilgili haberler duyulmayı artık kimsenin okusak da, insan bu ülkede sağlığını bir yöntemini bir hastanede deneyeceği kimsenin aklına gelmemişti. Dr. Fowler bu konuda ilk adımı atıyordu. Özen'in tedavi masrafları 10 milyon ediyor. Asgari ücretin 800.000 lira kadar olduğu ülkemizde bu parayı bir çırpıda ödeyebilmek doğrusu her yiğidin harcı değildi ve Özen de ödeyememişti.

Başhekim Ömer Harmancıoğlu ise gelişen bu olay için "Borcunu ödemeyen hastalan elbette kaçırılmazız gerekir, eğer hasta kaçarsa 10 milyon lirayı o serviste çalışan personel den keserim." diyerek tavrını açık koyuyordu.

Dünyanın neresinde sağlık personeline polislik yapmak görevi verilmiştir? Harmancıoğlu gibi bir başhekim çıkıyor, devletini aldıkları personelin işlerini bırakıp polisiye soyunmalarını istiyor. Bundan sonra hastanelere gittiğimizde hemşirelerin ve doktorların ellerinde steteskop, bellerinde kelepçeyle dolastıklarını görmek bizleri şaşırtmamalı.

Prof. Dr. Ömer Harmancıoğlu bir de hastaneye bu tür durumlar için silahlı güvenlik timi kurmak amacıyla bakanlığa başvuruyor. Ve bakanlık da bu konuda "olur"u basıveriyor, Sağlık Bakanlığı'nın benimsediği politika "Paran varsa tedavi ol, paran yoksa öl." politikası olunca elbette buna çıkmamak gerek. Sovmen Bakan Aktuna'nın genel sağlık sigortası vatterinin içinde "Para ödemeyen hastaların kaçmasını önleyecek silahlı ekipler oluşturacağız." maddesi gözden mi kaçtı acaba?

Huzurlu bir hastane için sağlıklarla kelepçe taşıyan güvenlik timi gibi çalışma görevi duyuyor anlaşılan... "Huzur", "İstikrar" için terörden başka bir şey bulamayan bir devletlin hastanelerindeki "huzur" da başka nasıl sağlanabilir?

Yurtdışına gidecek memur ve doktora öğrencilerine "ajanlık" zorunlu

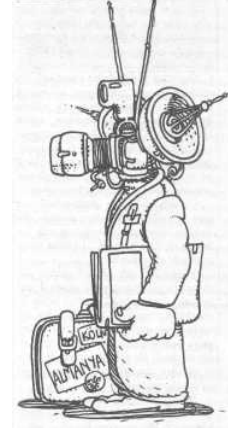
İktidar, muhbirliği özendirecek her türlü reklam ve cazip ödüllere rağmen halktan umduğunu bulamayınca "yaratıcılığı" kullanarak "gareisi tüketmeyen demokrasinin" nimetlerinden yararlanmaya çalışıyor ve muhbirliği zorunlu hale getiriyor.

Sağlık Bakanlığı Enformasyon Müşavirliği tarafından yayınlanan bir talimatta, yurtdışına görevli gönderilen memurlara, doktora yapmaya gidenlere, "devlet istihbaratının oluşumuna ve dönüşümüne" yardımcı olmasını şart koşuyor.

Bakanlık yazısında; görevli gidenlerin yurtdışında tesadüfen Türkiye aleyhine bir gösteriye tanık olmaları durumunda, bu durumu tespit etmelerini, yurtdışındaki bölücü odakların gösterilerini fotoğraflamalarını, yayın kupürlerini raporlarına eklemelerini, ülke aleyhine herhangi bir haber veya tanık olunan olayı, vakit geçirmeden müşavirliğe haber vermelerini ve Türkiye'ye döndükten sonra en geç 15 gün içinde 3 nüsha halinde rapor hazırlayıp Enformasyon Müşavirliğine bildirmelerini zorunlu tutuyor.

Açıkça anlaşılacağı gibi Sağlık Bakanlığı yurtdışına görevli gidecek memurlara ve doktora yapmaya isteyen, bilim adamı olmaya aday insanlara bilim adamığının, doktorluğunun birinci basamağı "ajanlıktır" diyor. Sağlık Bakanlığı'na göre; önce "ajan" olacaksın, sonra ne olursan ol.

Sağlık Bakanlığı'nın asıl görevi "MIT" gibi çalışmak olmalı ki, yurtdışına gönderdiği memurlardan, doktorlardan tıbbi-bilimsel gelişmeler hakkında bilgi-arastırma isteyeceği yerde "bölücü odak"

olarak nitelendirildiği devrimci örgütlerin faaliyetleri hakkında bilgi istiyor.

Böyle giderse Sağlık Bakanlığı'ndan başlayarak tüm bakanlıklar "MIT" in şubesi haline getirilecek. Devlet sıkıştıkça düzeni korumak için ahlaki tüm değerleri açıkça çiğnemekten çekinmez hale geliyor.

500 bin üyeli Türk-İş'e bağlı sendikalar da şu günlerde genel kurul heyecanı yaşıyor. Bu heyecan elbette tabandaki işçilere ait değil. Çünkü şubelerden sendika merkezi ve oradan da konfederasyon genel kuruluna gidildikçe, işçilerin temsil eden irade tümüyle ortadan kalkıyor. Kısaça genel kurul başkanları tepeye doğru tırmadıkça işçi sınıfına yabancılaşma da bir o kadar zirveye ulaşıyor. Çoğu işçinin delege seçiminden bile haberdar olmadığı düşünülürse, tabandaki işçinin kurullarla ilgisi kolayca anlaşılabilir. Saltanatını korumak için her türlü hile ve kirliliğe başvuran sarı sendikacılık, arkasına devlet ve işveren desteğini alarak, kendisine bağlı çıkar mekanizmaları yoluyla sendikalar hareket üzerindeki varlığını böyle sürdürüyor.

Gerçekten sendika genel kurulları kararlarda en etkili organlardır. Oysa Türk-İş kongrelerinde işçi sınıfının geleceğine

İşçinin politikası

Kongreler işçilerin mücadele alanıdır

Bir veya iki yerde bir yapılan sendika şubeleri ve genel merkez kongreleri sarı sendikacılığa karşı bir savaş alanı olarak değerlendirilirse, işçi sınıfının mücadelesi açısından önemli kazanımlara dönüştürülmesi pekala mümkündür. İşçilerin ezici çoğunluğunun zihnine yerleşen korkutucu kavramları, işçi sınıfının taban örgütlenişini, mücadelesini, denetimini hakim kumaya döndürmek zorunlu hale gelmiştir. Sendika ağlarının her türlü ayak oyunlarının, parayla delege atıp satmanın, kulis faaliyetinin ortalığı kapladığı, korkutucu değişiminin egemen olduğu kongreler gerçek işlevleri kazanılamamıştır.

Devrimci sendikacılık temelinde işçi sınıfının gerçek çıkarlarını savunacak temsilcileri yönetime getirmek elbette hedeflerimiz arasında olmalıdır. Ancak bu hedef; işçi sınıfının kongreye taşıyacağı mücadelenin dışında ele alınamaz. İşçi sınıfı kongreleri, sarı sendikacıların ve yozlaşmış sendika ağlarının denetiminden, salıverimden kurtarılmalıdır.

Ülkenin mücadele gündeminde var olan sorunları kongrelere taşımak, bu konuda inatçı propaganda yapmak, eylem kararları çıkarmak... İşçilerin kongre gündemi bunlardır.

Yöneticileri salt tehdide eleştiri mektupları ile eleştirmek artık sendikal mücadelede yetersizdir. Bundan böyle işçilerimiz, yöneticiler karşısında her konuda hesap sordurmuş, devrimci anlayışın politikaların tüm emekçilere götürdüğünü bir gelenek yaratmak görevi bekliyor. Sorgulayıcılığı bu yönde geliştirmek gerekiyor.

Kongrelerde, işçi sınıfının gerçek needsi, gerekse işkolu düzeyindeki politikaları için ilke ve eylem kararları alınarak, bu temelde sürükleyici bir devrimci sendikacılık yürütmek önemlidir.

Kongrelerimizde her şeyden önce direnişlerin, grevlerin, mücadelenin havası solunmalıdır. Bu salonları, direnişlerin taze soluğu doldurmalıdır. Sarı sendikacılığın bozucu, bürokratik oyunlarını parçalayıp dağıtacak olan şey bu güçlü soluktur.

İlginç kararlar alınmaz. Tartışma yapılmaz. Genel kurullar koltuk kavgası yeridir, bu kavgaya kongreden aylar öncesinde delege seçimleriyle başlar. Parayla delege satın alma, tehditle delege adaylığından çektime ve her türlü sahtekarlık bu oyunun değişmeyen yöntemleridir. Yöntemler bu yıl da değişmedi. Türk-İş'e bağlı sendikaların bazılarının genel kurulları yapıldı. Birçoğunda işçi sınıfına karşı yeni dümenler çevrildi. Kongreleri yapılmayan sendikalar ise ağırlıklı bu ay kurullarını yapacaklar. Özetle kongrelere bakış açısı değişmedi ve işçi sınıfı özgür-lüksüzlük ve ağır somurunun aynı kötü koşullarıyla yaşamaya biraz daha mahkum edilecek.

Kongreleri yapılan sendikalardan Tes-İş sendikası, genel kurula ait yetkilileri merkez yönetim kuruluna devrederek, işçilerin üzerinde onlara rağmen yeni bir saltanat oluşturdu. Sendika ağlarının ayıklanması 25 milyona çıkarıldı. Devrimci-demokratların yönetimde olduğu şubelerin kapatılması kararı alındı. Bütün bunlar orada divan başkanı olan Şevket Yıl-maz'ın gözleri önünde oldu.

Temmuz ayında yapılan Haber-İş kongresinde merkez yöneticileri hazırladıkları listenin dışında liste çıkarması için hafifletici araçlarıyla baskı yaptılar.

GMSİS (Genel Maden İşçileri Sendikası) kongresi yaklaşık 40 işçiye Menderes'te bulunan Denizler, yeniden seçildi.

Sendikacıların güzöylü Türk-İş Kongresi

Adana Cıme-İş Şube Başkanı Selahattin Uzun: Türk-İş kongrelerinde birtakım kararlar alındı, ancak hiçbir yerine getirilmedi. Türk-İş sınıfal mücadeleden yoksun, uzlaşmacı tavıyla işçi sınıfının mücadelesini yitirmeye durumda gelmiştir. Türk-İş ancak, iletici, demokrat işçilerin sendika tabanını sınıf bilinciyle olarak Türk-İş'e alternatif olmasıyla değişir.

Deri-İş Eski Örgütlenme Sekreteri Mehmet Kılıçaslan: İşçilerin kongreleri işçilerin parlamentosudur. Burada kararlar alınır, sonra da hayata geçirilmeye çalışılır. Türk-İş ve diğer kongreler böyle geçmiyor.

Türk-İş'in geçen kongresinde alınan kararlar özellikle grev ve direnişlerin desteklenmesiyle ilgilidir. Türk-İş bunları hiçbirine yanıt veremedi.

Bağımsız Las petkim-İş Adana Şube Başkanı Mustafa Kaçmaz: Türk-İş işçi sınıfına ihanet etmiştir. Ki, ihanet sadece toplu iş sözleşmesini düşük bir rakamla imzalamak demek değildir. İşçilerin bilinçlendirip, gerçekleri açıklamamak, mücadeleyi binalara hapsedmek, binlerce işçinin işten atılmasının önüne geçememek ihanettir.

Başın-İş İstanbul Şube Başkanı Kenan Kaya: Tabanın Türk-İş'e güvensizliği var. Kongrede değişen pek bir şey olmayacak. Hiçbir dönem bu kadar çok işçi çıkarılmadı. Türk-İş bu olanlara seyirci kaldı. Başın-İş'ten 4 muhalif delege olarak kongreye programlı gideceğiz.

Liman-İş Mersin Şube Başkanı Fevzi Aslan: Yapılan birçok şey, örneğin, 3 Ocak grevleri, tabanın dayatması sonucu oldu. Grevimiz tabandan gelen taleplere cevap verecek politikalar üretmek ve bu konuda Türk-İş'i zorlamak.

Sendika kongrelerimizi, sarı sendikacılığın köhnemiş geleneklerinden kurtarmalıyız. mek için madenci mahallelerinde parayla delege satın almaya çıktı.

Bu olup bitenler şimdilik belli başlı örneklerden birkaçı. Türk-İş'e gelince... Geçtiğimiz kongreden bu yana 3 yıl içinde sarı sendikacılığın bu köhnemiş manevracıların işçiler için tek adım dahi atmadığını artık bütün işçi sınıfı biliyor. Sizler yıllanmış sendika ağlarını işçileri oyalayıp durdunuz. Kuru tehditler arkasında iktidarı politikalarına destek verdiniz. Ertelenen grevler karşısında, belediye işçilerinin direnişinin uğradığı saldırı karşısında kulunızı kapıyı kapadınız. İşten çıkarmalar, sendikasılaştırma operasyonları son hızla boyulanırken tek bir işçiyi dahi sahip çıkmadınız, işçileri kapıyı nızdan koymaya kalktınız.

İşçilerin atılmaları karşı yargı güvencesi getirilmesi yolunda hazırlanan yasa tasarıları için bile bir gram emek harcamadınız. İhtimallerden uzaklaştırılması için her

türü oyunu denediniz. Bütün bunlara rağmen genel kurullarda yeniden seçilmek için her yolu deneyecek, her türlü kirliliği kullanacaksınız. Yine çıkar ve tehdit mekanizmalarını harekete geçireceksiniz.

İşçi sınıfı kendisine oldukça yabancılaşmış bu kabuğu mutlaka parçalayacaktır, parçalamak zorundadır. Yoğun çelişkileriyle birçok şeyin hızla değiştiği bir ülkede, sermayenin desteği sarı sendikacılığın saltanatını uzun süre sürdürmesine yeterli olmayacaktır. Grevdeki işçiler, işten atılan emekçiler, katledilen devrimciler, Kürt halkına, gasp edilen demokratik haklara Türk-İş'in ve bağlı sarı sendikaların tavır takınmasını beklemek yine hayalcilik olacaktır. İşçi sınıfının kendisi ayakları üzerine dikilebilmesi, sınıf mücadelesinde sıçrama yapabilmesi, devrimci politikaları tutan bir sendikalar hareketi oluşturmayı mutlaka sağlamasıyla mümkündür.

Humanic işçileri, direnişi kongreye taşıdılar

3 Ekim'de yapılan Deri-İş kongresinde, o gün grevlerinin 105. gününü bulanan Humanic işçileri, Servet ve Yığın Deri'den atılan deri işçileri de vardı.

Deri-İş kongresi de işte bu yüzden geleneksel kongre havasından farklıydı. Salonu, direnişin ve sloganlarının yaratıldığı havaya büründü. "Yaşasın Direnişimiz", "Yaşasın Humanic direnişimiz"... Özetle kongreyi direniş yönetiyordu.

Humanic ve Tuzla'dan gelen işçiler kürsüdeydi. 300 kadın işçinin çalıştığı Humanic'in işyeri temsilcisi Mu-yesser Kahraman, mücadelenin içinde birinin yalnızlığına konuştu. Sendika bürokratlarının hayatlarında yapmadığı bir şeyi, "genel kurulun direnişlere destek verme kararını almasını" istedi. Yine Humanic işçisi Emine Kahraman, "105 gündür direnişimiz. Yılmadan, bıkmadan direnişi canlı tutuyoruz." diyordu. O da yüreğinde diğer işçi arkadaşları gibi aynı isteği paylaşıyordu; "direnişlerimiz ve kongrelerimiz hep böyle canlı olsun".

YAŞASIN DİRENİŞ- Direnişlerimizi kongrelerimizde

Silifke Belediyesinde işçi kıyımı ve direniş

Sosyal demokrat belediyenin 16 Eylül'de 37 işçiyi süresiz izne çıkarmasını protesto eden işçiler, 23 Eylülde aileleri ve işe öğrencileriyle birlikte belediyeye önünde oturma eylemi yaptılar. Köylülike pervazı davranan Belediyenin patronu aynı gün 17 maddeli kullanarak yedi işçiyi işten attı. Bu keyfiliğe tavırsız kalmayan işçiler, 1 Ekim'de belediyeye önüne çadır kurarak süresiz açık grevi başlattılar.

2 Ekim'de ÇHD, BEL-DER ve Li-man-ış'tan birer temsilci işçileri ziyaret ederek yanlarında olacaklarını belirttiler. Selilo-ış yetkilileri de işçileri ziyaret ederek işçilere müdahale edildiyi takdirde sendikalarının işçilere açık olacağını söylediler.

Fatih Belediyesinde iş bırakma

Belediyenin temizlik, fen işleri, trafik, ikitsat, satılmalma, veteriner müdürlüğü bölümlerinde çalışan işçiler, geriye dönük paralarını, ikramiyelerini ve toplu sözleşmede belirtilen haklarını alamayınca 6 Ekim'de iş bıraktılar. "Hiçbirimiz çocuk-çocuğumuza da oku eysası, evimize kömür alamadık." diyen işçilerin her birinin belediyeden 14-15 milyon lira alacağı var.

Sultan Suda dayanışmanın gücü

Bursa (Mücadele). İnegöl'de bulunan Sultan Su Dolum Tesisleri'nden atılan 40 bayan işçinin fabrika önünde başlattıkları direniş başarıyla sonuçlandı. Direniş sırasında gözaltına alınan işçilerin serbest bırakılır bırakılmaz aynı yerde eyleme devam etmelerindeki kararlılık ve 1 Ekim'de çalışan işçilerin üretimi tamamen durdurmasıyla somutlanan dayanışma direnişin sonucunu belirledi. Sultan Su patronu atılan işçileri yeniden işe almak zorunda kaldı.

Yükseller Deri de direniş ve kazanım

İşçilerin sendikaya üye olmaları nedeniyle 2 Ekim'de 9 işçi işten çıkarıldı. Aynı gün terlik kışınındaki işçiler işyeri önünde oturma eylemine, tabakhanedekiler ise yemek boykotuna başlayarak üretimi yüzde otuzlara düşürdüler. 5 Ekim'de tüm işçiler fabrika önündeydiler. Jandarmanın müdahalesi işçilerin kararlılığı karşısında geriletti. Aynı gün sendika ve patron arasında, yapılan protokolle atılan işçiler geri alındı. Yükseller Deri'deki işçiler bir kez daha kazandı. Birliklilik artı mücadele eşittir kazanım.

İnşaat işçileri: İşleri var ama açlar

Malatya (Mücadele): *Ülkenin dört bir yanındaki görüntüler "aç-açık bırakmayacağız" diyerek iktidara gelenleri yalanlıyor. Onlar halkın sorunlarıyla değil, katliamlarla uğraşıyorlar. İşte Malatya'dan bir tablo: İnşaat her-ündeki bir binanın üçüncü katında, otelde yatmak veya evde kalmak için para bulamayan işçilerin, kapıları pencereleri saclarla kapattıkları bir yere misafiri oluyoruz. Kimisi Çorum'dan gel-mis, kimisi Kırklareli'nden. Onle-*

rinde akşam yemeği olarak bir karavana, içinde zeytin, yağ ve reçel. "Açız" diyor bir işçi. Diğeri onu hemen yalanlıyor, "Kapının önündeki torbada üç ekmeğe vat ya." diyor! Soğuk ve sağlıklı koşullarda yaşamlarını sürdürmeye çalışan bu insanlar, üstlerine örtükleri battaniyelerle ısınmaya çalışıyorlar. "Sorunlarınız neler?" diye soruyoruz, "Hangi birini anlatalım." diyorlar.

Ahmet Çiğdem, 34 yaşında... "lik inşaatla başladığımda bir devlet memurunun aldığı maaşın iki katını alıyordum. Şu anda neredeyse çallayınca kadar çalışıyorum ancak peynir ekmeğe dışında bir şey alamıyorum. Hepsi o kadar."

"İktidarı, Muhalefeti Hepsini Yalan"
Mehmet Pektaş, 25 yaşında, tesisatçı... "Ben GÜRIŞ'e bağlı ENTA taşeron şirketinde tesisatçıyım. Biz günde 9 saat çalışıp aylık 750.000 lira maaş alıyoruz. Maaşımız düzenli ödenmiyordu, mesai ücretlerimizin ödenmesini istediğimizde "Hesabınızda gelirse çalışsınız, gelmezse çalışmazsınız." denilerek işten atıldım. İş sahası bulamadığımız için mec-

buren düşük ücretle çalışmak zorunda kalıyoruz."

Mehmet Emin Yıldırım, 25 yaşında, tesisatçı... "Evde elimden ekmeğe bekleyen 7 kişi var, ben de GÜRIŞ'e bağlı ENTA taşeron şirketinde çalışıyorum. Halkımızı istediğimiz için işimize son verildi. İnönü muhalefetteyken "Özal sizi limon gibi sıkıyor." diyordu. Kendisi ne yapıyor? Kalan suyumuzu da "Baba'sıyla birlikte emdiler. Kabuğumuz kaldı sadece."

Çare Örgütülüğ
İktidarın vaatleri konusunda "Biz zaten onların yalan olduğunu biliyoruz. Bu yalanları 34 senedir dinliyorum." Çare diyoruz, "Çare bunun değişmesi." diyor Ahmet Çiğdem.

İnşaat işçileri ülkenin hemen her yerinde aynı koşulları yaşıyorlar. Bu düzenin onlara verecek bir şeyi olmadığını en iyi gören kesimlerin başında geliyorlar. Ama dağınık ve örgütsüzler. Taşeronların sultasını altındalar. Bir iş ardından ikincisinin garantisi yok. Düzenin değişime ceretkliğini biliyorlar. Onlara örgüt gerek.

Gazi Halkı yeni bir dostluk ve yoldaşlık köprüsü açtı. Gazi Mahallesi halkı daha önce kapatılan iki demeklerinin yerine yeni bir demek daha kurdular: Gazi ve Zübeyde Hanım Mahalleleri Güzelleştirme ve Kültür Araştırma Derneği. Onlar derneği açarken Malatya dağlarında şehit düşen Tuncay'ı, İstanbul'da

Aydost Halk Şenliği

4 Ekim günü Pendik'te bağlı Aydos Mahallesinde Devrimci Sol Güçler şenlik düzenlediler. Şenliğe İstanbul'da dört bir yanındaki gecekondu mahallelerinden Aydos'ta gecekondu halkını desteklemek için katılanlar oldu.

Şenlikte, halka Devrimci Sol savaşçılarına sahip çıkılması çağrısında bulunuldu.

Kepenik indirmeye karşı kazma ve balyoz

Tunceli (Mücadele). Tunceli'nin Pulmür ilçesinde 5 Ekim günü üç gerillanın öldürülmesini protesto için Tunceli merkezde 7 Ekim'de esnafın kepenik indirdi. Her zaman olduğu gibi devlet kepenik-rin kapatılmasını engellemeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Ancak sesiz de kalmadı. Bu kez, Ağrı'da olduğu gibi hapis cezası kesmedi, Diyarbakır'da olduğu gibi dükkanları da bombalamadı fakat geleneksel yönteminden de taviz vermedi: Tam 50 dükkanın kepeniklerini kazma ve balyozlarla parçaladı.

Saat 07.00 saatlarında esnaf dükkanlarını açması için çağrı yapan polis, bu çağrıya uyulmadığını görünce kazma ve balyozlarla kepeniklere saldırdı; esnafın bütün engelleme çabaları bir işe yaramadı. Devlet kepenik kırmaya gelmişti, özel milikyetin kutsal dokunulmazlığının bir önemi yoktu artık.

Eylemde görülen eksiklik, eylemin amacının esnafa anlatılamaması olmasaydı.

Kamu emekçileri alanlarda

Kamu emekçileri yeniden alanlara, caddelelere taşınmaya hazırlanıyorlar. İktidar kendiliğinden hiçbir şey vermiyor, vermeye de niyeti yok. Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkından ekonomik haklara değin, hepsine mücadeleyle ulaşılabiliyor. 7 Ekim'de gerçekleştirilen eylemler, bu doğrultuda atılmış yeni bir adım oldu.

7 Ekim'de İstanbul Ataköy Vergi Dairesi önünde, Gaziosmanpaşa meydanında, Topkapı Posta İşleme Merkezi'nde, Şişli Etfal, Taksim İlkaydım, Samatya SSK, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi hastanelerinde, Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu ve bağlı sendikalara gerçekleştirilen eylemlerde, iktidarın uygulamalarının vaatlerinin tam tersi yönde olduğu belirtilerek iktidar protesto edildi ve kamu emekçilerinin acil talepleri açıklandı.

Samsun'da Tüm MALİYE-SEN'ilerin, Ankara'da ise Tüm SAĞLIK-SEN'ilerin öncülüğünde gerçekleştirilen, Ankara'da BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN'ilerin de katıldığı gösterilerde, iktidarın baskı, sürgün, işkence, insan hakları ihlalleri, yerinde infazları ve katliamlardan ibaret politikalarının gerçekleştirilmesi için mücadele çağrısında bulunuldu.

Kamu emekçileri, 7 Ekim eylemleriyle kalmayacak; İLO sözleşmelerinin bir an önce imzalanması, işçilerin Bakanlığın genelgesinin geri çekilmesi, sürgün ve kıyımların durdurulması için önümüzdeki günlerde de eylemleri sürdürecektlerini açıkladılar.

RAP... RAP... RAP...

Bugünlerde birilerinin etekleri zil çalıyor. Son günlerde bir darbe tartışması aldı başını gidiyor. Tabii ki Türk aydınlarının yüreği hop oturup hop kalkıyor. Gene demokrasi çarpanını tırmış olsa gerek. Darbe istine darbe yiyen, görmüş geçirmiş aydınlarımız, son gelişmeler karşısında "Yok olamaz canım. Hem olsa bile aslanlar gibi direniriz, asarız keseriz" dercesine "yütüklere su serpiyor."

Şaşırmanak elde değil. Çünkü üç darbe yaşamış ve hepsinde de sınıfta kalmış Türk aydınları büyük konuşuyorlar. 12 Eylül darbesiyle başlarını kuma gömen, Selimiye kapılarında teslim olmak için sıraya giren, cuntaya mektuplar düzen Türk aydınları, bugün söyledikleriyle nandıncı olmaktan ve güven vermekten çok herkesi kendilerine güldürüyorlar.

İşte size aslan yürekli Türk aydınlarının darbeye karşı savasçıktıkları.

Oktaf Ekşi (Basın Konseyi Başkanı Hürriyet Gazetesi yazan): "Herkes görür tepkimizi!"

Nemi Tanyolcu (Gazeteciler Cemiyeti Başkanı): "Bütün imkânlarımızla direniriz."

Sükrü Hatun (TTB Merkezli Konseyi Genel Sekreteri): "Açık direniş çağırışımızdır."

Erdogan Bozok (Karikaturcüler Derneği Başkanı): "Yapılması gereken her şey yaparız."

Murat Belge (Helsinki Yurttaşlar Meclisi Türkiye Temsilcisi): "Ülkeyi terk eder ve yurtdışında mücadeleli sürdürürüm."

Örgen Acar (Cumhuriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni): "Ülkemizde kalıp mücadele ederim."

Nazlı Ilıcak (Tercüman Gazetesi Baş yazan): "Eğer darbeleri karşı mücadele etmek için bir grup oluşturulursa kesin olarak o grubun içinde yer alırım."

Taha Akyol (Milliyet Gazetesi Yazan): "Gandhi metoduyla yıldırsa bağ vurdumdan direnirim."

Mehmet Ali Birand (Gazeteci-Yazar): "Eğer hapise atırlarsa, hapishanedeki mevcudiyetle elmden gelen rahatsızlığı vermeye çalışırım."

Hasan Cemal (Sabah Gazetesi Yazan): "Ter altına iner,

demokrasiye yeniden dönüş için mücadele ederim."

Ahmet Altan (Gazeteci-Yazar): "Öhürsa nasıl direnceğimizi o zaman düşüneceğiz."

Hay maşallah, ne de güzel söylüyorlar. Tabii ya bu aslan yürekli (!) kalemler olduktan sonra bu milletin sırtı yere gelmez. Darbecilerin vay haline. Böyle bir cephe oluşursa darbe yapmaya nasıl cesaret edecekler. Hoş, geçmişte iki kere tuş oldularsa da, o zamanlar kondisyonları zayıflı. Asıl siz onları bundan sonra izleyin. Onları izlemeye devam edin.

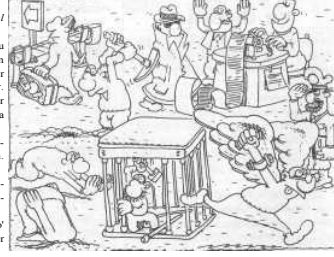
İsterseniz size gerçekten ne yapacaklarını geçmişte ne yaptıklarından alıntılar vererek anlatalım. Ne de olsa yaptıkları yapacakların teminatıdır.

Bay Oktay Ekşi "Herkes nasıl tepki göstereceğimizi görecektir" derken acaba 13 Ekim 1980 günü konuşmadı yazdığı yazıyı hatırlıyor mu?

"Nisikim yönetime el koyanlar, bir 'hınlıca kadro' bursıyla değil, işleyen bir hukuk devletinde neler yapılması gerekirse sadece onu yapmak istegiyle hareket etmedikdirler. Siyasi partilerin lider kadrolarına ve gözaltına alınan eski parlamenterlere yapılan muamele, bu gözlemimizin kanıtlarından biridir. Nitekim yürürlükteki kanunlara göre tutuklu olduğunu gerektirecek bir suçla ilgili görünen herkes serbest bırakılmıy durumdadır." Hem de bunları birlerce insanın sorgusuz sualsiz hücrelere ve cezaevlerine gönderildiği sıralarda söylüyor.

Demokrasi şampiyonluğunu elden bırakmayan, darbeye karşı direniş ancak rüyalarında görebilen Türk aydınları bakın daha neler diyorlar. '80 cuntası sırasında darbeciden daha darbeci kesilen Nazlı Hanım ise "Terörün sona ermesi için basın sansürünü gerektiriyor, bu sansür uygulanırsa, demokrasiye geçiş hızlandırılacaktır, gözaltına almak istesi 90 güne çıkarılabilir... Eğer Cumhuriyeti yeni bir nefes verecekse, parlamento faaliyetleri askıya alınabilir," demektedir.

'80 darbesini MHP ideologu olarak karşılayan Taha Akyol ise Gandhi metodunu uygulamaktan bahsediyor. Akyol'un Gandhi ye ilgisini olsa olsa ikisinin de gözük takmasından ibarettir. Başka türlü de olamaz.

Tank seslerinden oldukça rahatsız olduğunu çeşitli defalar belirten Hasan Cemal, yeralına inse inise ancak saklanmak için iner. Başka bir şeye cesaret edilebilseydi, 12 Eylül'de kafasını biraz olsun kumandan çıkarabilirdi.

Siyaset sahnesinde oynanan bu demokrasici oyunu, Türk aydınlarının pek hoşuna gitmiş gözüküyor. Her bir kendini birer Yeltsin olarak hayal ediyor. Bütün bu sözler koltuklarına geriler, sigarayı içine hafifçe çekip, kahvesini hopluderek söylemiş sözlerdir, ötesi değil. Anlaşıyor ki, 10 yılda bir yapılan darbeler Türk aydınlarında bellek yitimine neden olmuştur. Din söylediklerini bugün hatırlamışlardır gibi, bugün söylediklerini yarı da hatırlamayacaklardır.

Evet beyler, kendinizi avutmaya devam edin, bu sözler bizim kulakımıza ya devam edin. Bu arada diydirdi. Bütün bunları zamanı geldiğinde birileri size hatırlatacaktır. Ama zamanın gelmesine gerek yok. Aynisi işitir kişinin lafa bakılmaz. Biz bilizir hissimizi. Bütün mangada kal bırakmayacak kadar atıp tutmayız; siz siz olun büyük lokma yiyin büyük laf etmeyin.

Geçtiğimiz Eylül ayının ortalarında Peru'da yakalanan Aydınlik Yol Lideri Abimael Guzman, tutulduğu cezaevinde basına gösterildi. Özel olarak hazırlanmış bir kafes içerisinde, parmaklıklar arkasında ülkesindeki mücadeleyi anlattı. Gazetecilerin yağmur gibi yağdan sorularını cevaplamak yerine, yalnızca "Benim yakalanmam hakımızın haklı mücadelesine devam etmesi için bir kamçı olmuştur. Bundan sonra mücadelemiz daha da sert biçimde sürecektir," demekle yetindi. Guzman'ın bu tavırına ve sorularını cevaplamamasına sinirlenen gazeteciler ve orada bulunan sivil polisler Aydınlik Yol liderine "sahtekar," "kati" diye bağırma-ya, hakaretler etmeye başladılar. Hızını alamayarak galeyana gelen gazeteciler ve sivil polisler, hep bir ağızdan Peru ulusal marşını söylediler.

Doğrusu şimdiye kadar amigolu infaz getelerini "hak desteği" diye yuturmayla, her seferinde devrimci hareketi çokertmeye meraklı "bizim" polis muh(a)birleri bunu nasıl olup da düşünmemişlerdi. Öncülüğü Perulu meslektaşlarına kapmışlardı. Doğrusu biz şaştık.

Önce yıl karşılığında slogan atıp, zafer işaretli yaparak, boyun eğmeyen devrimcilere karşı böyle bir yöntem nasıl aklına gelmemişti. Demek el elden üstündü ve "bizimkilerin" Perulu meslektaşlarından öğrenecekleri daha çok şey vardı. Psikolojik savaşta, bundan iyi psi-

kolojik savaş mı olurdu? Hele hele onca yıl bu meslekte direk yürütmüş, bu işin kurdu olmuş Emin Demirel'ler, Ahmet AkpaKMar tez elden bu işe bir "çözüm" bulmalı, polis muh(a)birlerinin Perulu meslektaşlarının gerisinde kalmasını önlemeli... Yoksa "Sezzin'in kahramanları" Perulu meslektaşlarını örnek gösterip onları utandırabilir. "Bakın alelemin polis muh(abirleri neler yapıyor)" demeleri isten bile değil. O yüzden alçalmayı, onurunu ve kalennini yüzdeleri şeref sayan polis muh(a)birleri de, her operasyon sonrası basın açıklamalarına ellerinde bayraklar ve Türkiye'nin dört büyük takımının amigolarından biryle gidebilirler. Çünkü ancak böylelikle millî birlik ve beraberlik ruhunu diri tutabilirler.

Alçalmamanın sınırı yoktur. Ve Babaların satılmış kalemleri alçalmayı sürdürüyorlar.

Burjuva Basının Manşetleri "Zafer" Çığlıkları Atıyor

Burjuva basın, koca bir halkı bir gün önce okuduğunu, ertesi gün unutan, belleksiz bir sürü olarak algılıyor. Belleksiz bir toplumun sınıf kininden yoksun olacağını düşündü.

Oyle bir basın ki, daha dün kadar Talabani-Barzani ikilisine karşı ayağa kalkıp, "Koynumuzda yılan besliyoruz," diyordu. Ama bugün Celal Talabani ve Mesut Barzani'ye bağlı peşmergelerin Kuzezy Irak'taki ulusal hareketin kampları yurmaya başlayınca zil takip oynamadıkları kalıyor. İstisnasız bütün burjuva ba-

"Perulu meslektaşlarınız kadar olamadınız"

ında yeni bir adım atmanın sevinciyle, Talabani-Barzani işbirliklerinin sırtını sıvazlıyor. Sabah gazetesi, Amerikancılığı her şeyiyle özümseğini her fırsatta kafiarcasına, Amerikan yemek kültürünün dilimize soktuğu sandviçle özdeşleştirdiği operasyonu in in puntolarla "Sandviç Harekatı" diye duyuruyor. Bugün ise devletin "demir yumruğunu" temsilen ay yıldızlı boks eldivenli bir yumruk resmi koyarak ulusal hareketi bir çırpıda eziyor.

Hızını alamayan Milliyet ezmetken, kışkaca almaktan bahsetmiyor. "İmha hareketi başladı" derken topyekün bir imhaya, katliamı istediğini hiç de saklama ihtiyacı duymuyor. Hürriyet ise her zamanki gibi ırdıralı bir başlık atıp "Tam bir bozgun" diyerek oligarşinin yüreğine su serpiyor. Sistemdeki tıkanıklığın esiri olanlar bunu apmak için MGK kararlarına sığınıyor. Tarihlerinden gelen bir alışkanlıkla asker postallarına kapaklanıyorlar. Uşaklıki kişilik edinen burjuva basın, herkesten önce postalların önünde secdeye varıp yüz sürüyor. Dödük seslerle hıyaya gezip en fazla o askerlik oynuyor. "Ben ne yaparsam yapayım yazmayacağsın," diyen MGK karşısında burjuva basından "daha fazla katliam, daha fazla terör" sesleri yükseliyor. Uşaklık bir kişilik yitimidir. Ve uşak kraldan çok daha kralcıdır.

sın koca koca puntolarla sevinç çığlıkları atıyor. Kürdü Kürde kırdırma politikala-

yorum... yorum... yorum...

Angola, Küba ve enternasyonalizm

Angola sadece emperyalizmle uzlaşmaya boynun eğişin bir örneği olarak değil, devrimciler için enternasyonal dayanışmanın en canlı ve somut yaşanan bir örneği olmasıyla da önem taşıyor. Angola'da dostluğun, kardeşliğin, dayanışmanın, gönüllülüğün, bir halkın mücadelesine her şeyiyle sahip çıkmanın güzel bir örneği yaşandı. Küba varını yığını gönüllü olarak hiçbir çıkar gözetmeksizin, doktorundan öğretmene, teknik elemanından askeriye emperyalizm karşısında Angola halkının mücadelesine kattı. Binlerce Kübalı hiçbir şey beklemeksizin evini, eşini, çocuğunu, işini bırakarak Castro'nun bir çağrısıyla binlerce mil uzaktaki Angola halkının yanına koştu. Küba hiçbir şeyden kaçınmadı. Yeri geldi kendi güvenliğini bile tehlikeye atacak kadar fedakarlık öneriş sergiledi. Castro eli bine yakın askeri, en seçme birliklerini, kendisine en gerekli silahlarını Angola'ya gönderirken, tereddüt bile etmedi. Çünkü halkının enternasyonal bilinç ve ruhuna sonsuz bir güveni vardı. Kübalılar Che Guevara'nın enternasyonalizmiyle yönlendirilerek, gerçek bir devrimci gibi hareket etmesini öğrenmişlerdi. Dünyanın neresinde

Enternasyonalizm deyince, Küba ve Che Guevara akla geliyor...

bir halka haksızlık yapıyorsa onun acısını yüreklerinde duyacak kadar enternasyonalistler. Castro halka ve halkın bilincine, emperyalizme karşı mücadelesine güveniyordu. "Belki de kimsa Küba gibi doğrudan doğruya emperyalizmin tehdidi altındaki bir ülkenin o enternasyonal teahhütlerine sadık kalabileceğine inanmamıştır, belki de kimsa Küba gibi saldırıya uğruna tehlikesiyle karşı karşıya olan bir ülkenin Angola'ya gönderdiği silah araz gereçlerinden kendisinin yoksun kalması göze alabileceğini düşünmemiştir, çünkü uçaksavarlarımızı oradadır. Peki biz bunu nasıl yapabildik, on binlerce savaşçıyı, yüzlerce tankı topu vb. o ülkeye gönderirdik? Nası? Çünkü halk bizimle birliktir" İşte ancak bu özveriyle, bu coşku ve ruhla enternasyonalizmin en güzel örnekleri yaratılabilir. Ve halklar arasında emperyalizme karşı hiçbir zaman sökülmececek birlik ve dayanışma böyle sağlanabilir.

Geçtiğimiz günlerde Angola'da seçim iktidardaki MPLA da kazansa, muhafazeteki karşı-devrimci UNITA da kazansa emperyalizm açısından sürecin fazla değişmeyeceği bir seçim yaşandı. Daha doğrusu emperyalizm, dayattığı seçimlerle Angola'da durumunu güçlendirmeye yönelik bir adım daha attı.

Bugün açıklanan seçim sonuçlarından sonra emperyalizmin giderek avucunun içine aldığı Angola'da, iktidarı uzun süreli bir halk kurtuluş savaşından geçerek silahlı kazanan MPLA'nın % 50'yi aşkın oy oranıyla kazanmış olması çok şey ifade etmiyor. CIA'nın yönlendirdiği UNITA'nın şefi Savimbi kazansaydı Angola'nın ABD'ye eklenmesi ve yeni-sömürgeleşme süreci daha hızlanacak ve hızacaktı. CIA'nın yardımına karşı UNITA iktidar olursa ne verebileceğini ABD büyükelçisi şöyle cevaplıyordu. "Angola petrolünün büyük ölçüde ABD şirketleri tarafından işletilmesine rağmen Savimbi Amerikalılara Fransız, İtalyan, Portekiz ve Brezilyalı şirketlerin paylarını da vermesi yetti. Diğer yandan UNITA'nın zaferi Kongo'da, Mozambikte, Güney Afrika'da, Zambiya'da ve Zaire'de Amerikan ilişkilerinin güçlenmesine hizmet edecek... İnanıyoruz ki, Savimbi'nin zaferi durumunda bir ABD-Angola birliği hazır bekliyor. Tabii ki CIA desteği UNITA'nın arkasına koymakla birlikte, seçimleri MPLA'nın kazanmasıyla dünyanın yıkılmayacağına da çok iyi biliyor. MPLA kazandıgında Angola'daki süreç müdahalesinde çok önemli zorluklar yaşamayacaktır.

MPLA bugün emperyalizmin, Güney Afrika ve UNITA'nın baskı ve saldırısı karşısında uzlaşmaya boynun eğmiş durumdadır. Özellikle SB ve ABD devreye girerek, "barış" sağlama adına Küba'yı Angola'dan çıkarmaya zorlamasından sonra SB'nin de çöküşüyle "barış" sürecine emperyalizm egemen oldu. Seçimlere gelinmeden önce "demokrasi", "özgürlük" diye diye ekonomiden politika liberalleşme kendisini her alanda gösterdi. Pazar ekonomisine dönüşle birlikte Angola adım adım emperyalizmin istediği yöreğe girdi. 2 yıl önce MPLA Sekreteri L.Lara iç savaş için şöyle diyordu: "Bu savaş emperyalizmin bir kanseidir. Bizi tamamen yıkıp, yok etmek isteyen bir düşmana karşı savaşıyoruz. Düşmanlarımız bize Savimbi'yi dayatıyorlar. MPLA'yı kendi yaratıkları bir yaratıkla işbirliğine zorluyorlar." İşte MPLA 8 yıl önce reddettiği ve tuzak olarak ilan ettiği politik tavrı düşerek emperyalizmin istediği yola adım almış bulunuyor.

1975'te iktidarı silahlı mücadeleyle kazanan sosyalizmden etkilenerek SB ve Küba ile ilişkilerini geliştirme ve sosyalist ülkelerle ilişkileri geliştirince emperyalizme tavır alan MPLA'yı ne pahasına olursa olsun iktidardan düşürmek için ABD özel politikalar geliştirdi. CIA ve ırkçı Güney Afrika'nın her türlü desteğini sunduğu UNITA'yı devrimci iktidarı başına bela etti. 1970'lerin sonunda UNITA'nın karşı-devrimci saldırılarıyla başlayan iç savaş Angola'ya

Angola emperyalizmin yürüngesine giriyor

Kazanamak için, emperyalizmin karşısında bir milim bile gerilememek gerekiyor.

bugüne kadar 30 milyar dolara mal oldu. Bu süreçte temel altyapılar, barajlar, yollar yıkıldı ve ülkede yoksulluk, sefalet, işsizlik, hatta açlığın ölümleri türdü. Zaten emperyalizmin amacı karşı-devrimci güçlerle devrimi yönetimi yıpratıp, halkı bezdirmek, halka karşı karşıya getirmekti. Küba 1975'te bağlatığı ekonomik, sosyal ve insani yardımları iç savaşın başlaması ve Güney Afrika'nın Angola topraklarına girmekle açıklanan saldırılara girişmesiyle askeri yardıma döndürdü. Hatta Küba, Angola birlikleriyle 1987-88 döneminde emperyalizmin ve SB'nin birlikte devreye girip, Angola'ya doğrudan el atmasına kadar Güney Afrika'yı bozguna uğrattığı gibi UNITA'nın karşı-devrimci çetelerinde de büyük ölçüde gerileterek, Angola'da iç savaş sona erdirmeye noktasında başarılarını elde edimlerinde önemli katkılarda bulundu. Devrimci iktidarın gerileme süreci ve emperyalizmin her türlü ilişkisiyle Angola'da yerleşmesi Küba'nın Angola'daki varlığının ortadan kalkmasıyla başlamıştır. Bu haliyle demokrasinin gelişini değil, emperyalizmin Angola'daki varlığının arttığını ve daha da artacağını gösteriyor. 1975'te hemen bütün gücü kırılmış olan UNITA bugün emperyalizmin sayesinde iktidara oynuyor ve neredeyse seçimlerin sonuçlarını kabullenerek MPLA'yı iç savaşla tehdit edip, daha da gerilemeye ve emperyalizmin gücünü artırmaya çalışıyor.

Emperyalizmin ve Güney Afrika'nın kuşatması, ambargosu ve ablukası altında siyasal ve ekonomik baskılarla birlikte yaratılan kriz; UNITA'nın sırtını Güney Afrika'ya dayarak yürüttüğü saldırılar ve halkın sürekli savaş içerisinde yaşamak durumunda bırakılması Angola'da devrimci iktidarı yıpranmasına yol açtı. Buna karşı Angola hükümetinin askeri harcamalarındaki artış, ister istemez yeni yatırımların yapılmasını, planların uygulanmasını engelledi. Halk kitlelerinin yaşam düzeyinde

beklentilerine uygun gelişimin sağlanamaması, tersine yoksulluk ve sefaletin savaşla birlikte daha da artması ve savaşın belirsizliği MPLA'nın iktidarını yıprattı. Burada sorun MPLA'nın kendisini dönüştürerek, Marksist ve Leninist bir çizgiye oturarak, halkı uzun süreli bir savaşa hazırlayamaması ve halkın baskısı karşısında emperyalizmle uzlaşmaya yönelmesiydi. Aslında Küba'nın desteği ve yardımları olmasaydı Angola yönetimi çok daha önce emperyalizmin uzlaşma platformuna girerek, iktidardaki konumunu giderek kaybedebilirdi. Küba'nın çekilmek zoruna, bırakılması en önemli gücünü ve desteğini yitiren Angola bugünlere kadar geldi. Burada bir kez daha görüldü ki, ne kadar enternasyonal destek verilirse verilse, o ülkenin devrimcileri örgütlenmelerini dönüştürüp M-L bir parti haline getiremiyor ve halkı zorluklara karşı uzun süre mücadele edecek bir anlayışla eğitmiyorsa, emperyalizmin baskısı, şantajları, ablukası, ambargosu, sabotaj ve tehditleri karşısında sonuç değişmiyor. Bu yanıyla Angola'nın kaderi farklı süreçlerden geçse de Nikaragua'nın kaderine benziyor.

Nikaragua'da devrimci dönüşümleri sağlayarak kendi içeri-sinde birlik oluşturamayan, küçük burjuva aydınlardan etkilenerek, emperyalizmin de baskısıyla daha sağ bir çizgiye çekilen Sandinistler, burjuvaziyi seçim yarışına girerek, silahlı kazandıktan iktidardan seçime burjuvaziyi teslim etmişlerdi. Angola da, esas olarak MPLA önderliğinin yanlış politikaları sonucu kendi gücüne güveni yaratamamasına aynı trajik sona geliyor.

FSN'nin durumundan sonra burjuva demokrasisine özlüm duyarak, sosyalist iktidarda çok parti olmalı, burjuvaziyi, karşı-devrimcilere dahi oy hakkı verilmesi diyerek proletarya diktatörlüğünü reddedenler, pazar ekonomisini ve liberalliği savunan MPLA, devrimciler için önemli dersler sunuyor.

Esrar... Eroin... Seks... Futbol... Michael... Televizyon... Reklam...

Maykl şarka söylüyor, fakat engelleyemiyor kondularda, fabrikalarda, sokaklarda büyüyen, dağlara ulaşan öfkeyi ve gözlerde parlayan gelecek, ışıklı günlere duyulan umudu. Emperyalizm ve kültür hegemonyası, ulusal kimliğe ve devrimci değerlere sahip halkların örgütlü mücadelesiyle yok edilecek ve yeni insanların dünyasında bu ilahların adı bile anılmayacak.

▲MICHAEL JACKSON-Geldi, gördü, aldı ve gitti. İnsanlar öfkelenemediler bile. Şaşkınlık ve inanmazlık onları aldatanlara yönetemedi. Ağladılar, biletipleri salladılar ve evlerine döndüler.

"Heeyyl... Yaşasın, Maykl geliyor... Maykl Türkiye'ye geliyor... Starların starı Megastar Michael Jackson'ı artık yalnızca televizyondaki kiplerinde, sinemalardaki filmlerinde izlemeyeceğiz. Yakından görebileceğiz, belki de dokunabileceğiz ona... Bu ilahi yaratıcı bize lütfeden Pepsi'ye, interstar'a, Ahmet San'a minnettarız. Artık ölse de gam yemeyiz."

Yüzülin bu 'yaşayan esenesi'nin Türkiye'ye geleceği haberi duyulunca, bir anda ortak çalkalandı. Her tarafta hep Maykl konuşulmaya başlandı heyecanla. "O nefis figürler, yürüyüşü... o ses" cıplak gözle izlenebilecekti. Ama...evet, ama'sı vardı bir de bu işin. Öyle Amerika'daki, Avrupa'daki gibi yüz biteri dördürdücek miydi stadyumları? Oysa dolmalıydı.

Yeni-sömürge bir ülkede ITT televizyonları ya da Arfel detarjanı nasıl vazgeçilmez bir ihtiyaç haline getirilmişse, Maykl da yemek, içmek gibi yaşamın vazgeçilmez bir parçası olmalıydı. Fabrikadaki işçi, otobüs, dolmuş duraklarını-

da bekleyenler, eve üç kuruş daha fazla para götürebilmek için gece vardiyasında, fazla mesaiye kalan insanlar da Maykl'ı tanımalı, önemsemeliydiler. Okulda teneffüslerde ya da sokakta oynayan çocuklar saklambaç, körebe oynamak yerine Maykl'ın hareketlerini becerebilmek için birbirleriyle yarışmalı, ders kitaplarının arasına Maykl'ı anlatan kitaplar koymalıydılar.

Aylar öncesinden başladı büyük kampanya. Televizyon, basın, reklamlar, afişler, ilanlar... Hepsinden Maykl çıkmaya başladı. Reklamlarıyla, kipleyle, röportajlarıyla, işiştirleriyle beyinlere kazınmaya başladı Maykl... Gözlere bant, ellere kelepçe oldu.

Ve daha asrın konseri başlamadan, onu finanse eden emperyalist tekeller ve Türkiye'deki organizatörler çoktan tatlı rüyalar görmeye başlamıştı bile.

Stadyumlar dolmaya başlamıştı.. Gözlerde okunan, ağızlarından duyulan yalnızca onun ismiydi. Vakit yaklaştıkça heyecan artıyor, Maykl da son hazırlıklarını yapıyordu... Bu arada çok uzaklar-

da, başka yerlerde de hazırlıklar son aşamasındaydı... Maykl deri ayakkabısını, deri eldivenini, deri elbiselerini giyiyor, şapkasını takıyordu başına aynanın karşısında. Aynı anda, birleros kilometre ötede, komutanın sesi çınlıyordu koğuşlarda: "Askeri Postal giyi" Bir başka yerde ise, son talimatlar veriliyordu operasyon amiri tarafından, yine bir "safak operasyonu" için. Dozerler ise, içindeki yıkım ekipleriyle çoktan yola koyulmuşlardı, kondularda doğru.

Maykl sahneye çıkıyor, elektronik gitarın sesi bile cılgın haykırışları bastırıyordu... "Maykl'ı" diye çırpanın, kendinden geçmiş bir genç kızın borç harç bulduğu 250 bin lira, yakınlarda bir otelde milyarıları saymaktan yorulan yakut yüzüklü bir el tarafından Pepsi'nin payı olan bölme koyuluyordu.

Kürt köylülerinin postallar altındaki inlemeleri ve yaşanan katliama yükselen ağıtlar, stadyumdaki uğultuya bir an ulaşıyor, fakat yitip gidiyordu... Maykl şapkasını seyirciye fırlatıyor, stadyumdaki gıgılık daha da büyüyor, baterinin ve Maykl'ın sesiyse bölünüşüyor ve yitip gidiyor. Köylülerin, ağlayan bebeklerin seslerini ve bir hücre evindeki özel timin silahından çıkan binlerce merminin sesini yutuyordu.

Ama, ah o ses telleri... Bu hastalık da nereden çıktı? Organizatörün sesi duyuldu: "Konser iptal edildi." Umutlar, rüyalar başka zamana kaldı.

Michael Jackson... Emperyalizmin parlak ilahı. Ulusal kimliği yok etmek, kültürel, ahlaki çöküntüyü, dejenerasyonu hızlandırmak için ortaya sürülen megastar.

Maykl şarkı söylüyor, emperyalist tekeller ve işbirlikçileri gülüyor, milyonlarca insan aç ağlıyor, ağıt yakıyor.

Maykl şarkı söylüyor, fakat engelleyemiyor kondularda, fabrikalarda, sokaklarda büyüyen, dağlara ulaşan öfkeyi ve gözlerde parlayan gelecek, ışıklı günlere duyulan umudu. Emperyalizm ve kültür hegemonyası, ulusal kimliğe ve devrimci değerlere sahip halkların örgütlü mücadelesiyle yok edilecek ve yeni insanların dünyasında bu ilahların adı bile anılmayacak.

GÜN İZİ

Bizim türkülerimiz!

Bizim müziğimiz!..

Her sözcüğü, her notası insana coşku ve heyecan aşıyor, düşündürüyor, kavgaya çağırıyor. Nabızımızın attığı her yerde bileğe güç, dillere slogan, halaylarımıza ritim tutturuyor. Onu duyunca yerinde duran hiçbir yürek unumadık. İşkencede marş, mitingde türküler, cenazelerimizde ağıt ve öfkeydi.

Bugün halklar, her gün, her saat daha fazla müziğimize sarılıyorlar. Kimi yerde dalgalanıp genç kızların saçlarının arasında, kimi yerde "güle güle ölüm, kalanlar sağ olsun" diyen yüreklerde...

Kaynağı halktır müziğimizin; geleceğimizin için çarpan bütün yüreklerdedir. Gecekondu-nun çamurlu yollarından süzülür gelir, "öğünsek de/güvensesek de/çalışsak da olmu-yor ki" diyerek halaylara katılıp. Kuşatmaları yara yara ulaşırsanlara, sınırlı gelmişir seher gibi. Fabrika dumanıdır oylum oylum gökyüzünü selamlayan. Dağ başlarında, koyaktan koyağa "civildaşan kurşunlarla gülümser". Meydanlarda genç öfkelerin kuşanmış silahıdır, "Halkıyız Kazanacağız" diyen. Cenevle-rinden yayılan "Yâşasın direniş, yaşasın za-far" türkünüzdür kimi zaman... Grev cadılarımızın değişmez konuşturdu müziğimizi. "Haydi halaya duralım" diyen dili seslendirir. Düşmanla yüz yüze olduğumuzda, ya bir taş-tır, ya bir silah, "Cesaret, cesaret" derken du-yarız yanı başımızda.

Kavgamızla müzik yapıyoruz. Onda geleceğimize var, insani olan, güzel, iyi olan her şeyimiz var. En kalabalık alanlar, mitingler, gösteriler, sokaklar, gecekondu-lar ve dağlar müziğimize kucak açıyor. En coşkulu meydanlarda müziklerimiz halay halay, dalga dalga yayılıyor... Kimi yerde haykırıcısına, ki-mi yerde ıslıkla, kimi yerde mırıldanarak, ki-mi yerde ise halayla... Ama türkülerimiz her yerde işçilerle emekçilerle...

Buralarda ne "multitem" ses düzenleri-miz var ne de "multitem" platformlar... 21 TIR'lık teknik kapasite de yok. Ama binlerce ağızdan çıkan büyük bir koro oluyor müziğimize. "Multitem" spotlar altında, dev "ekran-lar" karşısında söylenmedi hiç. Reklam şir-ketleriyle, propaganda araçlarıyla pohpohla-nıp zorla beyinlerimize sokulmaya çalışılmadı.

Bizim müziğimizi dinleyenler stadyumlar-daki gibi kendilerini de kaybetmiyorlar; üst-lerini başlarını yırtıp deli divane olmuyorlar. Ne meyhanelerde efor dağıtıyorlar, ne me-lankolik hülyalara dalyıyorlar. Hiç kimse boş gözlerle, içleri ve ruhları boşalmış olarak da-laşmıyor. Tersine, geleceğe güven, bugüne öfke taşıyorlar.

Onların müziği susacak, sinemaları kapana-cık, ihmeti yazan kalemleri kırılacak. Res-imleri, heykelleri, ifade ettikleri "hiçlik"le-riyle yok olup gidecekler. Megalar, mega starlar, Michael Jackson'lar, küçük krallar, "çapkın ressamlar, birbirinin kuyusunu ka-zanlar". Hepsi çöplüğe atılacaklar. Onların geleceği yok. Kazanan bizim türkülerimiz olacak. Çünkü bizim türkülerimiz halkla bir-likte sokaklara inerek büyüyor.

Atina'da Mücadele standı

Atina (Mücadele)-18-20 Eylül günleri arasında, KNE (Yunanis-tan Genç Komünistler) tarafından düzenlenen Gençlik Festivali'ne Yunanistan Devrimci Sol Güçler de katıldı.

Festivalde Devrimci Gençlik ve Devrimci Sol Güçler tarafından hazırlanan stand, on binlerce insan-ın en çok ilgi gösterdiği standlar-dan biri oldu. Yunanca olarak ya-vınlanan "Oligarşiye ve Emperyalizme Karşı Türkiye'deki Mücade-le" adlı dergi ve emperyalizmin sa-vaş kıskırtıcılığı, DYP-SHP iktida-rının katliamcı yüzü ve demokra-tik kitle örgütleri üzerindeki baskı-ları anlatan içerikteki bildiriler, (Yunanca ve İngilizce olarak) dağı-tıldı.

Ziyaretçilerle sıcak ve içten di-

yaloglar kuruldu. Türkiye'deki mücadelenin gelişimi ve devrimci hareketin görüşleri, mücadelesi, dünyadaki gelişmeler ve bunlara bakiş açısı standı ziyaret eden in-sanlarla paylaşıldı.

Devrimci Sol Güçler festival boy-unca gerçekleştirilen etkinlikleri ve gelişmeleri değerlendiren yazıla-rında ise şunlara değindiler: "So-nuç olarak festivalde de açıkça gördüğümüz gibi hareketimize karşı olan ilgi ve onu tanıma isteği her geçen gün artarak devam edi-yor. Bu festivale katılırken, ame-ladığımız ülkemizdeki siyasi müca-delenin gelişimi, hareketimizin müca-dedeki yeri ve tanıtımı idi. Eks-iklerimizin olmasına rağmen, ge-niş kitlelere yanıtılması gerçekleş-tirildi."

BİZE ÖLÜM YOK

**Ahmet
KARLANGAÇ**

12 Ekim 1980.
1957 yılında Adıyaman'da doğdu. 12 Mart faşizminin sorumlularından, Balıyoz Harekatı'nın mimarı, devrimcilerin kadılı Nihat Ertan'ın cezasızlandırılması eylemine katıldığı gerekçeyle gözaltına alındı. Devrimci bir kadroda, bir militanda olması gereken tüm özellikleri bünyesinde toplamış bir insan olarak hareketin nitelikli bir unsuru oldu. İşkenceciler karşısında da inancıyla, coşkusundan bir an olsun vazgeçmedi ve Türkiye devrim tarihinde ser verip sır vermeyenler arasında ölümsüzlüğe ulaştı.

Ekim 1981.
1961 yılında Malatya'da doğdu. Anti-faşist mücadelede Liseli Dev-Genç safılarında katıldı. Değişik görevleri üstün bir sorumluluk bilinciyle yerine getirdi. 12 Eylül sonrası faşist cuntanın teyidüne yönelik bir kampanya sırasında elinde bombanın patlaması sonucu şehit düştü.

Ayhan PEKTAŞ

**Ömer Faruk
BAYRAKTAR**

Ekim 1979.
1960'ta doğan Ömer arkadaş İstanbul Serencebey'de faşistler tarafından katledildi.

TARİH

Öyle anlı şanlı kişiler değildik
çalışırdık fabrikada, bürolarda
Kadrimizi bilecek misin bari,
besledik seni bunca olayla
giderdik kanmayan susuzluğumu
binlerce insanın kanıyla,
Bizden mi söz edeceksin, tarih,
sararıp solmuş sayfalarında?
Çektiklerimiz için,
yok ödül filan beklediğimiz
ne de o koca ciltlerinizde
resmimiz olsun isteriz
Yalnız yalın anlat öykümüzü
geleceğin insanlarına
yerimizi alacak olanlara
nasıl cesurduk kavgada

N.VAPTSAROV

Ali DEMİRALP

5 Ekim 1987.
1958'de Elazığ'da doğan Ali, genç yaşta anti-faşist mücadele içinde yer aldı. Cunta koysullarında boy gösteren yalınlık dolgunundan etkilenmeden, daha ileri görevleri tereddütsüz üstlendi. Çengelköy kuleli'de polisler girdiği silahlı çatışmada şehit düştü.

27 Ekim 1991.
Ticarette uğraşan yurtsever bir insandı. Devrimci hareketle buğ, bir tarafar olmaktan öteye gitmemişti. Gayrettepe'de Devrimci Sol Merkez Komite üyesi olarak sokak ortasında katledildi.

Yılmaz GÜVEN

**Burhan Remzi
KAFADENK**

Hüseyin KÖSE

Ekim 1991.
Haksızlığa, adaletsizliğe ve sömürüye karşı çıkanların arasında yer aldı. Her zaman devrimcilerin yanında olan Hüseyin amansız geçirdiği bir rahatsızlık sonucu kaybettik.

Hayri KOÇ

10 Ekim 1991.
Üç işkencecinin cezasızlandırılmasından sonra, Merter'de girişimleri çatışmada şehit düştü.

25 Ekim 1988'de trafik kazasıyla aramızdan ayrıldı.

Mustafa KAMACI

Rahat uyuyamayacaksınız

Buca Cezaevi -14 Eylül 1992

- İktidarın işkence uzmanı zindancılar, Seyfi Oktay'ın sözünü ettiği "çete"leri 14 Eylül ve sonraki günler Buca Cezaevi'ndeki siyasi tutsaklara saldırdılar. Şimdi süresiz açlık grevinde olan Buca, 26 gündür içinde siyasi tutsakları, dışarda aileleriyle direniyor.
- Buca'daki vahşice saldırdan, "çete"lerine ve savcılara söz geçirmekten bile aciz adalet bakanlarıyla, infaz seyircisi insan haklarından sorumlu bakanlarıyla iktidar sorumludur.
- "Devletin gücünü göstereceğim" diyen Savcı Tevfik Cemal Külünkoğlu, "ölsünler" deyip, tutsaklara vurun emri veren Yarbay İsa ve 1. Müdür Mehmet Akıncı, Buca'daki faşist terörün önde gelen sorumlularındandır. İsa Uzun, Osman ve Yusuf, 2. müdürler, saldırıya katılan gardiyan ve askerler de suç işlemişlerdir.
- Buca da girilen saldırı, iktidarın halka karşı saldırısının bir parçasıdır. Metris'in, Sağmalcılar'ın işkencecileri rahat uyuyamazlar. Buca'nın işkencecileri de rahat uyuyamayacaklar.

K.Armutlu'yu yıkamazsınız yıktırmayacağız

- Küçükarmutlu için Başbakanlıktan sonra bu kez de İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Nurettin Süzen tarafından yıkım emri verildi. ALARKO'nun yıllardır göz koyduğu ve eski başkan Bedrettin Dalan'la pazarlığa oturduğu; ALARKO'nun eski koordinatörü, şimdiki Anakent Genel Sekreteri Tuğrul Erkin'in Sanyer Belediyesi'ne defalarca yıkılması için yazı gönderdiği Küçükarmutlu, "anarşi", "terör" yuvası denilerek hedef haline getirildi.
- Şimdi bir taşla iki kuş vurmak, Küçükarmutlu'yu holdinglere peşkeş çekerken, devrimcilerle halkın başını kopararak, devrimcilerin kaynaklarını kurutmak istiyorlar. Küçükarmutlu'yu aşarlarsa, sıra diğer emekçi mahallelerine gelecek. İşkenceci şefler böyle buyuruyor. Buna izin veremeyelim.
- SHP'liler, gecekondu'lara tapu vaat ederek iktidar olan partinin belediye başkanı 5000 gecekondu'nun yıkılması için gözünü kırpmadan imza atıyor. Buna karşı çıkmalıyız. Zabıtalara, halkçılık kisvesi altında verilen bu karara alet olmayın. Unutmayın, çoğunuz, kondu'lardasınız. Emekçiler, Küçükarmutlu'da yaşayan ve her türlü terörle yüz yüze olan binlerce insanın sokağa atılmasına sessiz kalmayın. Faşizmin emekçi düşmanlığı karşısında güçlerimizi birleştirelim. Dayanışmayı geliştirelim, Küçükarmutlu'yu savunalım.

Savaşımızı yoldaşlık ilişkilerimizin gücüyle yükseltiyoruz

- Ülkemizde yaşanan "savaş" ortamı devrimci hareketten ve üyelerinden çok şey bekliyor. Bu savaş ciddiye alıp, gereklerini yerine getirebilecek şekilde hazırlamanın bir parçası da ilişkileri devrimciyleştirmektir.
- Savaşta üstün bir moral gücün yanı sıra savaşçılar arasında güvene dayalı güçlü bir bağlılık, dayanışma, kolektif ruh ve hareket bilinci gerekir.
- Yirmi yıl aşkın süredir silahlı mücadele geteneği olan devrimci hareket, bu alanda da devrimci bir kültür yaratmıştır.
- Düşmanı bu özelliklerimizi geliştirerek vurmalyız. Kişisel hesaplar peşinde olmayan, savaşa gönüllü insanlardan oluşan devrimci hareket saflarındaki yoldaşlık bağlarını daha da geliştirmek, güçlendirmek ve yaşam biçimimizin doğal davranış tarzı olarak içelleştirip, zenginleştirmek gerekir. Birkaç dakika sonra öldürüleceği kesin iken "Tüm yoldaşlarımıza selamlarımızı iletin." diyenlerin selamını almak için...